

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

*NET '96 va fi cel mai mare efort
evangelistic din istoria bisericii adventiste,
poate din întreaga istorie creștină.*

Semnele timpului

Intro relatare de numai trei rânduri, pe tonul unei istorisiri firești - nu al unei minuni - Matei vorbește despre vindecarea unui demonizat „orb și mut“ (cap. 12,22). Pentru că „orice minune ține trei zile“, iar minunea nu făcuse altceva decât să-i redea unui om capacități normale, nu să-i adauge vreo calitate supranaturală, faptul ar fi putut să treacă aproape neobservat.

Dar nu s-a întâmplat așa. Minunea a stârnit, în sufletul celor ce i-au fost martori, ecoul străvechilor profeții mesianice, dulci inimii lor prin făgăduințele lor luminoase, dar amare de atâtea așteptare: „Atunci se vor deschide ochii orbilor... limba mulțului va cânta de bucurie“ (Is. 35,6). De aceea, „noroadele, mirate, ziceau: 'Nu cumva este acesta Fiul lui David?'“ Aceasta era exact ceea ce dorea Isus. Vindecările erau importante în sine, dar erau mai importante ca semn distinctiv al apropierii Împărăției mesianice. Martorii acestei minuni apreciaseră corect însemnătatea evenimentului.

Și acum, apropierea evenimentelor culminante ale istoriei cere, din partea noastră ochi deschiși, și inimă care înțelege. Este periculos să rămânem la suprafața lucrurilor, să dezbaterem cu însufletire aparentă, nu substanța, și apoi să ne obișnuim cu orice minune. Dumnezeu nu cere din partea noastră o stare de agitație sau panică, dar nici nu-i va lăuda pe cei care „au ochi, dar nu văd“, citesc profețiile, dar nu descoperă împlinirea lor.

Din momentul acesta, istorisirea se însufletește brusc. Fariseii nu suportă ideea că Isus ar fi Mesia.

Atacul este prompt și fără menajamente. „Aceasta este o lucrare satanică“, declară ei cu gravitate. Nu vindecarea i-a deranjat. Isus nu avea decât să-i vindece pe toți bolnavii. Dar interpretarea minunii, ca semn, i-a iritat până acolo încât să-și piardă orice judecată logică. „Isus, care le cunoștea gândurile“, îi cheamă să recunoască absurditatea

argumentului lor. Dacă imperiul răului ar fi fost o „împărăție dezbinată“, el nu ar fi dăinuit patru milenii.

Isus conduce argumentația mai departe. El se referă la aceia dintre „fiii voștri“ care scot demoni. Aceeași autoritate care lucrează prin „fiii voștri“ lucrează și prin Mine. Acest argument, foarte curajos, se bazează pe două premise. 1. Era un număr considerabil de „fii“, angajați în ofensiva împotriva stăpânirii demonice. Un caz sau două nu ar fi fost o bază solidă pentru acest argument. 2. Acești „fii“ erau recunoscuți ca lucrând cu puterea lui Dumnezeu. Dacă ei înșiși ar fi fost contestați, lucrarea lor n-ar fi dat credibilitate lucrării lui Isus.

Cine erau acești fii? Nu știm aproape nimic despre ei. În același timp cu lucrarea lui Isus și a ucenicilor, Dumnezeu revărsa daruri spirituale deosebite asupra multora din popor. Era timpul unei redeșteptări spirituale de proporții. Satana era împins înapoi de o importantă mișcare de redeșteptare, condusă de oameni necunoscuți nouă.

Isus îi recunoaște, ca lucrând pentru Împărăție. Ce mângâiere a fost aceasta pentru El și pentru ucenici, care adesea se simțeau singuri, izolați, fără șanse reale de a transforma în realitate viziunea Împărăției celei noi!

Iar acum, Isus își ridică glasul și declară triumfător: „Dacă fiii voștri fac lucrarea lui Dumnezeu [și voi nu contestați aceasta], dacă Eu fac lucrarea lui Dumnezeu (și voi nu aveți cum să o contestați), atunci Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi“ (v. 28).

Bazați pe aceleași realități profetice, nu putem să nu proclamăm și noi astăzi: „Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi“. Evanghelia pătrunde în teritorii închise până acum. Un interes misionar fără precedent cuprinde biserica. Mii de tineri - până ieri fără credință sau înrobiți religiilor Orientului - își jertesc un an sau mai

mulți din viață și merg în cele mai sălbatice locuri ale lumii să-L vestească pe Isus. Programele TV produse de biserica noastră proclamă principiile noastre de sănătate prin mii de stații din China și India. Programul „Descoperiri în profeție“, prezentat de fr. Mark Finley și transmis prin satelit, va ajunge în cca. 5.000 de comunități. Sunt semne distincte că acest proiect va prilejui o redeșteptare spirituală și misionară în multe biserici din Europa occidentală. „Împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi.“

Lupta spirituală se întindește. În relatarea paralelă din Luca 11, Isus vorbește despre „omul tare și bine înarmat, care își păzește casa“. Așa vorbește Isus despre Satana, și El îl cunoaște bine. Furia cu care Satana luptă împotriva proiectului NET '96 arată că el are motive să se teamă. După ce a livrat cu mare întârziere echipamentul de recepție pentru România și pentru România, firma Thomson, una dintre cele mai solide în domeniu, anunță că nu mai poate produce pentru celelalte țări prevăzute în contract, decât după jumătatea lui octombrie. Vă imaginați așa ceva? Camioneta cu care un frate, profesionist de mare încredere, distribuia echipamentul în Germania este distrusă într-un accident. Restul echipamentului este încărcat în altă camionetă, care după două zile este prinsă din nou într-un accident. Ce se întâmplă? „Omul tare și bine înarmat își păzește bine casa.“

Iar în această confruntare finală, fiecare trebuie să ia atitudine. Nu există neutralitate. Este timpul ultim când să trecem de partea lui Isus. „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea.“ Este vremea secerișului „și cine nu strânge cu Mine, risipește“ (v. 30).

Indiferent de motiv, neparticiparea cu Isus la această ultimă ofensivă împotriva necredinței și superstiției este temutul păcat „care nu va fi iertat“ (v. 32).

Dar acum, avem privilegiul să dăm mărturie pentru Isus. Închierarea luminoasă ne anunță: „Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină“ (v. 37).

ab

DEPARTAMENTE

ARTICOLE

- 2 Editorial
- 4 Editorial special
- 5 Interviu
- 12 Sănătatea ca misiune
- 18 Știri, informații, anunțuri
- 23 Colțul copiilor

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadorii ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoii erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va predomina, un subiect va înghiți pe toate celelalte: Domnul Hristos, Nepthânirea noastră.”

(Ellen White, Review and Herald, 23 decembrie 1890)

7 Piatra filosofală

Lucian Cristescu

9 Este chemarea lui Dumnezeu

Jon Dybdahl

13 SĂPTĂMÂNA SĂNĂTĂȚII O atitudine sănătoasă

15 SĂPTĂMÂNA SĂNĂTĂȚII Marele avantaj

A. T. Carpena

20 ZIUA SPIRITULUI PROFETIC Folosirea corectă și folosirea greșită a unui dar prețios

Joe Engelkemier

În numărul viitor:

Cum văd delegații la sesiunea Conferinței Generale viitorul bisericii

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Aron Moldovan, Ioan Câmpian-Tătar, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Virgil Peicu, Teofil Petre, Iosif Suciu, Victor Zgonea

Colaboratori speciali Ioan Buciuman, Lucian Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Foryay, dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran, Emilian Niculescu

Secretar de redacție

Mihai Ghioaldă

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestia, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne ce-

rem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Aprecieri articole care tratează aspecte legate de experiența personală, puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă, articole pentru copii. Vă rugăm să păstrați o copie, deoarece exem-

9 Ce înseamnă a fi rămășiță

12 Sănătatea ca misiune

23 Colțul copiilor

plarul trimis va fi reținut la redacție pentru o posibilă publicare. Articolele se vor scrie la două rânduri și nu vor depăși trei coli format A4. Ele vor fi însoțite de numele autorului, adresa și telefonul. Nu publicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia **Viață și sănătate.**

Adresa: str. V. Braniște nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725

Anul LXXIII nr. 9

Măștile și misiunea

Umărind uneori experiențele evangheliștilor devotați, încerc un sentiment de încântare, amestecat cu un fel de gelozie. Predicarea are belșug de idei, este captivantă și convingătoare, la care se mai adaugă o forță pe care nu o pot descrie, însă o simt. De unde toate acestea? Nu le-am aflat în dicționare, comentarii sau altă literatură. Mi-am dat seama că acești predicatori spun ceea ce spun de la ei, sau mai bine spus „din ei“. Aceasta înseamnă pentru ei vocație: nu pot altfel. Deviza lor este: „nu ceea ce fac, ci ceea ce sunt!“ Mulțumesc lui Dumnezeu pentru toți captivii acestui mod de a trăi credința și sunt convins că nu sunt puțini.

De ce este prezentă și neputința în mărturia noastră? Sunt convins că mulți se întreabă: cum va putea fi vestită Evanghelia în toată lumea? Sunt atâtea motive de îngrijorare: suntem prea puțini, iar lumea este tot mai mare și mai decăzută. Atunci apelăm la schimbările politice, care, subit, deschid porțile pentru Evangheliie, la tehnica avansată, comunicarea la nivel mondial fiind o problemă de secunde. Slujesc totuși toate acestea „de mărturie neamurilor“? Nu devin uneori aceste explicații actuale o mască pentru o realitate mult mai îngrijorătoare?

Masca este un mijloc de ascundere temporară a identității adevărate, oferind, tot temporar, o altă identitate. Istoria măștilor începe cu Lucifer, apoi scena se mută în Eden și trece pe la Iuda, profeții și hristoșii mincinoși, fariseii văruiți și... calul troian. Seamănă a carnaval, o manifestare cu totul opusă închinării într-o biserică.

Poate fi și o mască a mărturisirii? Deși este o contradicție de termeni, experiența ne-a învățat că

și cele mai sfinte lucruri pot fi profanate. De fapt „biserica și carnavalul“ este o idee mai veche, grozav de respingătoare pentru Dumnezeu (Isaia 1,13). Masca nu este decât o efemeridă: curând

Mi-am dat seama că acești predicatori spun ceea ce spun de la ei, sau mai bine spus „din ei“. Aceasta înseamnă pentru ei vocație: nu pot altfel. Deviza lor este: „nu ceea ce fac, ci ceea ce sunt!“

trădează realitatea lăuntrică, iar „martorii“ se privesc uneori în oglinda ochilor celor încă nemântuiți, mirați de propria lor înfățișare, acoperită ciudat cu podoabele altei împărății.

Isus nu a purtat mască niciodată. Nici măcar față de femeia siro-feniciană, care a văzut clar că Isus era gata să-i vindece fiica chiar în clipa aceea. Conștientizarea existenței măștilor este o provocare de a le distruge. „Jos masca!“ este ispită subtilă a aureolei de reformator.

Înlăturarea măștii nu este o chestiune de cosmetică, ceva ce ține doar de exterior, ci aceasta presu-

pune o schimbare a inimii. Domnul Isus a spus că nu există pomi mascați: cum este pomul, așa este și rodul. „Ori faceți pomul bun și rodul lui bun, ori faceți pomul rău și rodul lui rău: căci pomul se cunoaște după rodul lui“ (Matei 12,33; cap. 24; 2 Petru 3). Astfel, ce fel de oameni ar trebui să fim noi? Oameni care-și distrug măștile și predică o Evangheliie nedeghizată, oameni fără viclesug, asemenea lui Natanael și celor 144.000.

Stăm în pragul unei evanghelizări fără precedent. Se poate întâmpla ca sacrificiile, afișele, invitarea, organizarea, tehnica și chiar adevărul predicat să nu fie decât o mască, ce-i drept, ceva mai aparte? NET '96 va demara deplin în octombrie a.c., însă această mărturie s-a declanșat cu mult timp în urmă. Acum nu este decât un examen. Să ne amintim cum L-am primit pe Domnul Hristos: este timpul să umblăm pe deplin în El - cu toată blândețea, smerenia, îndelunga răbdare, iertarea, pocăința, consacrarea și dragostea Duhului Sfânt. Apoi va începe să plouă, Ploaia Târzie, iar măștile nu rezistă la așa ceva.

„În vremea aceea aurul va fi despărțit de zgură. Evlavia cea adevărată va fi deosebită clar de cea aparentă și superficială. Aceia care și-au asumat podoabele sanctuarului, dar care nu sunt îmbrăcați cu neprihănirea Domnului Hristos, se vor arăta atunci în rușinea propriei lor goliciuni“ - *Profeți și Regi*, ed. 1991, pag. 141.

Măștile sunt vremelnice, dar Evanghelia este veșnică. Cei înțelepți vor străluci ca martori autentici. Ei vor face și din NET '96 un mijloc de a-i învăța pe mulți să umble în neprihănire, pentru ca apoi, împreună, să strălucească asemenea stelelor, în veac și în veci de veci (Daniel 12,3). Într-o lume nouă, veșnică și fără măști, Îl vom vedea pe Bunul Isus așa cum este, iar în ochii Lui, ne vom vedea așa cum suntem: ca EL! (1 Ioan 3,1.2)

*Teodor Huțanu,
președintele Conferinței Moldova*

NET '96 - START

Acesta va fi cel mai mare efort evanghelistic din istoria adventistă - poate din întreaga istorie creștină.

Frate Finley, cum s-a ajuns la hotărârea de a avea NET '96?

NET '96 este o consecință directă a succesului pe care l-a avut NET '95.

NET '95 ne-a dat sentimentul că Dumnezeu a intervenit pe căi neobișnuite. În seara de deschidere au participat peste 60.000 de persoane în 675 de biserici, 5.000 de persoane au fost botezate imediat și alte sute ulterior, așa încât entuziasmul pentru evanghelizare, al pastorilor, laicilor și conducătorilor de pe tot cuprinsul Americii de Nord, a crescut. America de Nord își unește eforturile pentru misiune. Bisericile locale privesc deasupra problemelor lor, la însărcinarea mai vastă de a transmite Evanghelia Domnului Hristos. Așa a luat naștere NET '96.

Ce se păstrează și ce este nou față de NET '95?

Conținutul și numărul întâlnirilor noastre vor fi foarte asemănătoare. Predicile vor fi însoțite de noi grafice, noi proiecții video. Programele de publicitate vor fi cu totul noi, iar partea muzicală va fi consolidată. Aceste aspecte vor fi noi:

- Prezentarea unui program despre sănătate în fiecare seară. Dan Mathews, de la revista *Life-style Magazine*, va conduce această serie televizată, în cooperare cu Spitalul Florida, Universitatea Loma Linda și organizațiile de sănătate adventiste.

- Lonnie Melashenko, de la postul de radio *Voice of Prophecy*,

va conduce un program de absolvire a studiilor biblice. Studii biblice, publicate de *Voice of Prophecy*, au fost răspândite peste tot în America de Nord.

Se spune că NET '96 va fi o transmisie internațională. Este adevărat?

Da. Este foarte entuziasmant să vezi cum s-a dezvoltat NET '96. În ultimele câteva luni, viziunea a depășit cele mai îndrăznețe vise ale noastre. NET '96 nu se va transmite doar în America de Nord, ci și în America Centrală, America de Sud și Europa. Vom oferi programe în douăsprezece limbi (engleză, spaniolă, franceză, portugheză, germană, română, sârbă, croată, maghiară, norvegiană, rusă și poloneză). Se crede că numărul bisericilor care vor participa va fi de 5.000 sau mai mult.

Ce s-a învățat din prima serie?

Am învățat că oamenii vor răspunde unei prezentări video într-o biserică locală. Știți, criticii spuneau că oamenii nu vor veni să asculte un predicator care vorbește de pe un ecran video într-o biserică. Se spunea că, „dacă vor veni, nu vor rămâne. Poate că vor veni într-o seară sau două, din curiozitate. Iar dacă vor continua să vină, în mod sigur nu vor lua nici o hotărâre”.

A fost uimitor să vezi că un mare număr de oameni ridică mâna pentru a-L primi pe Hristos, că îngeunchează, în bisericile locale, ca să renunțe la păcat, și că vin în față, ca răspuns la chemarea de a-L urma pe Isus în serbarea Sabatului ori spre a fi botezați. Invitația la o prezentare video poate intimida mult mai puțin decât invitația de a par-

ticipa la o întâlnire de evanghelizare cu un predicator în persoană.

De asemenea, am învățat că bisericile care doar prezintă programul video, fără să facă o reclamă potrivită, sau cele ai căror membri nu se roagă și nu-și invită prietenii, au rezultate mult mai mici. Nu proiecția video sau prezentarea asigură succesul, ci, mai curând, implicarea bisericii locale.

Ce doriți să aibă loc în viața persoanelor care vor auzi solia?

Eu doresc ca oamenii să-L descopere pe Isus Hristos. Fiecare învățătură pe care o prezentăm în evanghelizarea publică îl are în centru pe Domnul Isus. Scopul nostru este să vedem că oamenii vin la Hristos. Să vedem viața lor schimbată. Să-i vedem crescând și trăind o viață rodnică, pulsând de vigoare și energie, și așteptând cu nerăbdare venirea Sa.

Am auzit că, la început, ați refuzat să vorbiți pentru NET '96. Ce v-a determinat să vă răzgândiți?

La sfârșitul lui NET '95, eram extrem de epuizat. Aveam nevoie de timp, ca să gândesc, să reflectez, să mă rog înainte de a lua o hotărâre grăbită. De asemenea, mă întrebam dacă revenirea mea ca vorbitor nu-i va face pe unii să gândească: „Am mai auzit soliile acestea” și să nu mai participe.

Chemarea ca, dintr-o singură localitate, să vii în legătură cu o diversitate de grupuri culturale este enormă. Am crezut că biserica va fi slujită mai bine prin alegerea altcuiva. Dar, rugându-mă și sfătuiindu-mă și cu alte persoane, felul meu de gândire a început să

Redăm aici o parte din interviul pe care William Johnson, editorul revistei Adventist Review, l-a luat pastorului Mark Finley, cel care va prezenta conferințele din cadrul NET '96.

se schimbe. Am considerat că, măcar de data aceasta, avem nevoie de cineva care a trecut prin prima probă. Am fost convins de Duhul Sfânt că trebuie să conduc întâlnirile NET '96.

Cum intenționați să-i ajutați pe oameni să cunoască învățăturile adventiste?

Întâlnirile noastre sunt clădite pe premisa textului din Proverbe 4,18: „Cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând, până la miezul zilei“. Calea celui neprihănit este ca răsăritul soarelui. Așa cum răsare soarele peste pământ și lumina lui crește treptat, așa prezentăm noi primirea Domnului Hristos și soliile despre integritatea și adevărul Bibliei.

Apoi, prezentăm a doua Sa venire și subiecte cum sunt ascultarea și Sabatul, precum și adevărurile mai greu de înșușit despre trăirea sănătoasă și despre starea morților. Spre sfârșitul întâlnirilor, vorbim despre cartea Apocalipsa, despre motivul pentru care sunt atât de multe biserici și despre adevărurile legate de biserica adventistă de ziua a șaptea, ca fiind mișcarea finală a lui Dumnezeu în lumea noastră.

Mintea oamenilor este condusă treptat, cu sensibilitate și iubire. Membrii noștri se pot simți bine, invitându-și prietenii la aceste întâlniri - nu vor fi puși în încurcătură. Eu îi îndemn pe toți membrii să aducă invitați în prima parte a întâlnirilor, așa încât aceștia să aibă o bază pentru soliile următoare.

Care vor fi unele dintre subiectele mai dificile?

În evanghelizare nu sunt subiecte grele și nici subiecte ușoare. Fiecare subiect este o chemare ca să-L prezentăm în mod clar pe Isus, așa încât oamenii să-L primească și să-L urmeze. Pentru unii oameni, cel mai greu este să-L primească pe Isus ca Mântuitor. Pentru alții, ar putea fi Sabatul, judecata finală a lui Dumnezeu sau botezul.

În centrul fiecărui subiect îl prezentăm pe Domnul Hristos, cu

amplu dovezi biblice, cu sensibilitate și cu iubire.

Care va fi etapa cea mai vitală a seriei?

Primele seri. Trebuie creată o legătură cu ascultătorii și este nevoie de cel puțin o săptămână sau două pentru a ajunge la un nivel de încredere. Prima săptămână a seriei este vitală și pentru că în acest timp depindem de membrii noștri, care își invită prietenii. Dacă nu vin în prima săptămână, ci mai târziu, să zicem în a treia sau în a patra săptămână, când prezentăm subiecte mai greu de înșușit, oamenii participă doar la o întâlnire.

Dacă un număr important de adventiști ar participa la prima întâlnire, fiecare cu un prieten, aceasta ar însemna un mare număr de ascultători, ceea ce ar fi extraordinar. Dacă zeci de mii de adventiști s-ar ruga pentru seara din 5 octombrie, ar fi extraordinar.

Cum poți ajuta membrii bisericii în desfășurarea acestor întâlniri și cum se pot apropia de participanții neadventiști?

Participând ei înșiși la întâlniri. Invitându-și prietenii la acestea. Organizând grupe de rugăciune.

Anumite aspecte trebuie evitate. Să nu-i îndepărteze pe oameni, vorbindu-le prea repede despre prea multe lucruri. La întâlniri, vor veni persoane care fumează, care poartă podoabe și bijuterii și care se îmbracă în toate felurile. Mulți dintre participanți vor dori să pună întrebări la care nu sunt pregătiți să primească răspuns. O dată ce vor afla că este o biserică adventistă, vor începe să întrebe ce credem, de ce nu mâncăm carne, de ce ținem Sabatul, de ce nu credem într-un iad veșnic. Cel mai bine este să le spunem, simplu: „Scopul principal al întâlnirilor noastre este să studiem Biblia, să-L înălțăm pe Isus și să descoperim ce dorește Dumnezeu să facem și care e planul Său pentru viața noastră. Dacă veți veni în continuare la întâlniri, întrebările dumneavoastră vor primi răspuns în ocaziile următoare“.

Trebuie ca membrii să-i invite pe oaspeți acasă, să le ofere studii biblice, cărți etc.?

Dacă vin la biserică persoane noi, zâmbiți-le, salutați-i călduros și învățați cum îi cheamă. Pe măsură ce se stabilesc relații, și oamenii încep să vină la biserică în Sabat, să-i invităm acasă. Doar atunci când stabilim o relație de prietenie, este cazul să le dăm o carte. Cel mai bine este să creăm o atmosferă caldă în timpul întâlnirilor și să-i încurajăm să vină. Este mult mai bine ca persoanele care au fost instruite să predea studiile biblice să meargă acasă la oameni pentru a face aceasta.

Cum îi ajutați bisericii evanghelizarea, chiar dacă nu este botezat nimeni?

În primul rând, când este predicat Cuvântul lui Dumnezeu, Dumnezeu le atinge inima, și oamenii vor fi botezați. Chiar dacă în vreo biserică locală nu va fi nici o persoană botezată, noi alcătuim corpul lui Hristos, facem parte dintr-o familie mai mare și ne putem bucura de zecile de mii de persoane care vor fi botezate în timpul sau ca rezultat al acestei serii. Chiar dacă, în biserica mea locală, nu este botezat nimeni, se vor întâmpla câteva lucruri. În primul rând, membrii înșiși vor fi înviorați în mod personal. Când ascultăm din nou solia Bibliei, inima ta este încălzită, credința ta în Hristos crește, viața ta spirituală este întărită. Mai mult, NET '96 îmi arată că eu fac parte din ceva mult mai mare decât mine. Cunoașterea faptului că misiunea lui Hristos înainteașă cu putere mă face să privesc dincolo de problemele locale.

Evanghelizarea este o metodă de creștere spirituală, stabilită de Dumnezeu. Cu cât mă implic mai mult în câștigarea sufletelor, cu atât mai mult este încălzit sufletul meu. Cu cât mă implic mai mult în mărturisire, cu atât cresc mai mult spiritual. Cu cât vin mai mult în legătură cu alții, cu atât se adâncește mai mult propria mea experiență spirituală.

Adventist Review, 5 septembrie 1996

Piatra filosofală

Lucian Cristescu

Puține lucruri din Evul Mediu au fost mai prestigioase și mai aureolate decât alchimia. Deopotrivă „artă” mediativă și de laborator, alchimia atrăgea și pe filosof, și pe cel cu înclinații științifice, și pe cel însetat de averi. Să găsești **piatra filosofală**, adică „formula” prin care să transformi în aur orice metal inferior, ar fi fost, într-adevăr, ceva formidabil, cu ajutorul căruia puteai răsturna, apoi, toată lumea! Da, chiar *toată* lumea, căci regii pământului, generalii cu armatele lor, negustorii, meșteșugarii iscusiți... toți ar fi ajuns la cheremul tău!

Ceea ce se știe mai puțin este faptul că, deși poartă un nume arab, alchimia există din vremuri imemorabile. Egiptenii și chinezii, înaintea grecilor, înaintea astrologilor și a arabilor, pomiseră în căutarea **pietrei filosofale**. Nutrind conceptul că toată creațiunea este unitară și că toate elementele tind spre perfecțiune, ei credeau că trebuie să existe o substanță primară, numită **piatra filosofală**, în stare să transforme toate stările imperfecte în cea perfectă, metalele inferioare, în aur. Însă aceasta era doar o față a conceptului, căci, pe baza aceluiași raționament, **piatra filosofală** trebuia să acționeze similar în toate domeniile, schimbând și stările de boală - în sănătate..., iar în final, să transforme starea omului, din muritor - în posesor de viață fără de sfârșit...

Înțelegeți, deci, că alchimistul se ocupa doar incidental de creuzete și de metale. Căci, mai mult decât bogăție, glorie sau vreun avantaj politic, sârmanul căuta *elixirul* vieții. Căuta sensul existenței, leacul pentru păcat, pentru degradare și moarte, „cheia secretă” care să rezolve, dintr-un foc, toate frământările sale și să-l lase pe orbita fericirii... Nu este de mirare că n-a scăpat nici o singură categorie care să nu fi fost prinsă de alchimie, de la împărații romani (Caligula, Dioclețian) la magicienii și astrologii, de la filosofii

(Aristotel) la papi, sfinți și călugări. Până și Toma d'Aquino ocupă un loc de cinste în galeria alchimiei.

Aventurile fără noimă ale spiritului omenesc ascund în ele lecții profunde. Nicăieri axiomele alchimiei nu se găsesc mai „la ele acasă”, decât în creștinism. Practic, ele nu sunt decât reflexii și expresii ale planului de mântuire, în care dezordinea născută de tragica aventură a păcatului strigă după vindecare; în care sângele lui Hristos înlătură miraculos orice degradare, orice urmă a păcatului și a morții, fiind capabil să-l transforme pe ultimul ticălos în aur de Ofir, pentru coroana Prințului vieții.

O aplicație tulburătoare

Cugetele mi se opresc, însă, lângă o altă aplicație, parcă mai acută și mai critică. Iată, mă gândesc la viața de credință a creștinului, la felul în care înțelege el datoria sa pe pământ.

Privind la lungul convoi al înaintașilor noștri creștini, ba chiar analizând experiența repetitivă a generației mele, mă îngrijorează gândul că biserica mea băjbăie letargic, în forme stereotipe, ignorând taina **pietrei filosofale**. Mă îngrijorez de faptul că biserica mea uită de existența unei *realități ultime* care dă sens tuturor celorlalte activități și preocupări ale creștinului și le convertește în desăvârșire...; că uită, așadar, de faptul că viața creștinului și a bisericii depinde de un *element esențial*, care dă sens durerii și bucuriei, prigoanei și bunăstării, într-un cuvânt, dă sens umblării terestre a creștinului. Oare și în această privință, „fiii veacului acestuia” să fie „mai înțelepți decât fiii luminii”?

Încereați numai și puneți unui grup de creștini întrebarea: „De ce sunteți în biserică?” și mulți vă vor răspunde stas: „Ca să fiu mântuit!” Egoism curat! Există vreun om nerenăscut care să nu dorească să nu mai moară, ci să trăiască veșnic, în

paradis, și încă pe... străzi de aur? Este evident că răspunsul descoperă o motivație falsă: „Când Domnul Hristos locuiește în suflet, atunci *gândul răsplătirii* părăsește locul dintâi și nu va mai fi motivul care să impulsioneze lucrarea noastră” (*Parabolele Domnului Hristos*, cap. 28 „Răsplata din har”, paragr. 28). E ciudat, dar tocmai la umbra acestui fals motiv își însăilează mii de creștini strădaniile lor de a-și îndeplini îndatoririle religioase - tribuiri prin care să-și asigure „polița de eternitate”. Și, în temerile lor, se sfădesc cu privire la *cât* înseamnă sfințire...; care este ultimul principiu de mântuire...; sau care *excepție* n-ar trebui să fie numită păcat...

În timp ce aceste subiecte frământă poate majoritatea, biserica mărșăluiește roată, în loc, pierzându-și tot mai mult sensul și identitatea!

Poate nu credeți, dar tocmai pierderea din vedere a acestei *esențe* a creștinismului este motivul pentru care biserici cu nume, vii și reformatoare odată, au dispărut de pe scena Marii Lupte. Scoaterea din unghiul privirii a tainicei **pietre filosofale** este una dintre strategiile cele mai subtile ale lui Satana, prin care toate câte compun viața de credință, cum sunt activitățile de cult, programele de comunitate sau exercițiile spirituale personale (studiul, rugăciunea, meditația), își pierd rostul și se formalizează, preocupările migrând spre speculații teologice și... psihologice. Bănuțiți despre ce ar putea fi vorba?

Dezvăluirea

Haideți s-o descoperim! Vă propun un joc al minții și al intuiției. Citiți atent afirmațiile de mai jos și analizați critic sugestiile minuscule din dreptul spațiilor goale (ele reflectă opiniile populare). Completați apoi, în creion, spațiile goale cu răspunsul pe care îl socotiți corect, iar la sfârșit, confrunțați concluziile dvs. cu răspunsurile date la pagina 11 a *Curierului*. Și veți avea o revelație!

1. „Nimic nu dorește Domnul Hristos așa de mult, decât _____

“ (335, 2)

(să fie oare: o viață fără păcat?)

2. „Nu este nimic de care lumea să aibă așa de mare nevoie, ca de _____

“ (335, 2)

(cum va: stegari ai adevărului?)

3. „Nu există nimic mai ofensator pentru Dumnezeu, decât spiritul mărginit care _____

“ (320,1)

(poate: se îngâmfilă?)

4. „Prin acceptarea _____, noi intrăm în

(nu cumva: a Ploii Târzii?)

școala Sa, spre a ne pregăti pentru curțile lui Dumnezeu. Respingând-o, însă, noi alegem separarea veșnică de prezența Sa!“ (309, 3)

5. „Îngerii stau alături de aceia care _____

“ (309, 2)

(probabil: se roagă necurmat?)

6. „Oriunde inima _____

(desigur: caută neprihănirea...)

acolo se manifestă lucrarea Duhului Sfânt“ (306, 3)

7. „Nu putem veni în legătură cu Divinitatea, fără să venim mai întâi

în legătură cu _____

“ (306, 2)

(Hristos?)

8. „Desăvârșirea caracterului creștin se obține numai când _____

“ (306,1)

(păzim toate poruncile Sale?)

9. „În ziua cea mare a judecății, aceia care _____

(cumva: au avut o religie de formă?)

_____ vor fi așezați alături de cei care au făcut numai rău“ (288, 2)

10. „A neglija _____

(o fi vorba de: studiul și rugăciunea personală?)

_____ dovedește necredincioșie față de Hristos“ (282, 1)

Destul! Ajung zece ghicitori!

Și ce ați găsit? Care este școala în care se realizează pregătirea noastră pentru cer? Ce pune în lumină lucrarea Duhului Sfânt? Care factor probează autenticitatea legăturii noastre cu Divinitatea? Ce indică desăvârșirea caracterului? Care lucru să fie atât de important, încât lipsa lui să însemne „trădare“ și osândă veșnică?

Pare greu de crezut, dar este adevărul crud! Iată **piatra filosofală**: e lucrarea pentru salvarea se-

menilor, lucrarea misionară! Este ultima valută în care se convertesc toate celelalte valori spirituale. Biblia și Spiritul Profetic sunt fără echivoc în această privință. (Pentru strângerea acestor afirmații atât de cuprinzătoare, a fost destul să frunzăresc doar ultimele 50 de pagini dintr-o singură carte, din „Parabolele Domnului Hristos“.)

Ori, ori...

Poate veți spune că lucrarea misionară nu este prima cauză, că

și ea este determinată de altceva! Perfect adevărat. Fără nașterea din nou, fără dragostea lui Dumnezeu în inimă, chiar dacă cineva ar mima evanghelizarea, n-ar adăuga nici un deget la creșterea sa spirituală și nici o rază de bucurie cenușului vieții fals-creștine.

Dar este la fel de adevărat că singurul lucru care dă sens și identitate creștinismului, care dă culoare tuturor activităților banale ale vieții, care convertește lucrările mărunte în desăvârșire de caracter, care transformă chiar și suferințele în mângâiere, care dovedește prezența Duhului Sfânt și care confirmă mântuirea autentică este numai și numai slujirea semenilor, lucrarea de salvare a sufletelor, sau, altfel zis: lucrarea misionară.

Lucrarea misionară este acul cântarului care arată toată încărcătura lăuntrică; ea este realitatea ultimă care dă pe față orice experiență spirituală autentică. Este unicul criteriu obiectiv al evaluării nivelului de convertire, de mântuire. Iar în lipsa ei, orice biserică se surpă sub izbiturile valurilor, pe care firea trezită a unor sfinți apostaziați le asmute haotic.

Vrei să știi cum te evaluează Dumnezeu? Sau unde te afli în procesul salvării? E destul atunci să te întrebi cât de mult te consumi lucrarea pentru suflete și vei ști totul despre tine, ca în ziua judecății.

Evanghelizare, misiune...

O, cât de bun este Dumnezeu cu noi! Ne mai lasă și anul acesta și ne mai și pune la dispoziție un univers de **pietre filosofale** pentru a intra și noi în misiune, prin programul NET '96, iar apoi prin lucrarea misionară personală în cadrul Campaniei Naționale de Evanghelizare.

Veți rata ultima Sa chemare? Veți respinge ultima ta șansă? Ar fi curată sinucidere!

Și dimpotrivă, să transformi toate ocaziile - în **aur**! Să scoți **aur** din tinichele, **aur** din tablă proastă! Este mai mult decât bogăție! Este chiar regăsirea bucuriei pierdute a creștinismului!

Lucian Cristescu,
director Asociația pastorală

Este chemarea lui Dumnezeu

Ce înseamnă să fim rămășiță

Rămășiță.“

Cuvântul acesta este adânc înrădăcinat în istoria adventistă, în teologia adventistă și în sufletul adventist. Multor adventiști le place. Într-o lume tulburată, schimbătoare, o lume a decăderii morale și în derivă spirituală, cuvântul acesta este un liman pentru ei, reprezentând siguranță, convingerea unei misiuni speciale și un sentiment de pace și de tihnă.

Pe de altă parte, unii adventiști sunt jenați de această idee. Ei înțeleg, desigur, că ea se află în Biblie și că, de la început, a fost importantă pentru noi ca popor. Însă au fost martori și la folosirea sa greșită, cuvântul servind ca formă de exprimare a mândriei religioase necuvenite și ca sursă a unei prăpastii mai mult decât necesare între adventiști și creștinii sinceri din alte biserici.

Poate că metoda cea mai bună este să mergem la Biblie și să încercăm să înțelegem ce înseamnă rămășița la început. Apoi, putem căuta să descoperim ce înseamnă ea astăzi pentru noi - în mod personal și în misiunea noastră.

Cinci idei principale

Noțiunea de rămășiță străbate cărțile profetilor din Vechiul Testament. De pildă, Isaia (vezi Isa. 37,32; 46,3), Ieremia (23,3; 31,7); Ezechiel (11,13), Amos (5,15) și Mica (2,12; 4,7). Toți acești profeti, în referințele indicate, menționează această idee în mod precis, prezentând, împreună, cinci idei principale:

1. *Păcatul și decăderea abundă.* Noțiunea de rămășiță se naște și este vestită în situații în care poporul lui Dumnezeu se desparte de El. Prin aceasta, se admite existența păcatului și a răului între cei

Jon Dybdahl

care mărturisesc că sunt credincioși. Ideea de rămășiță se raportează astfel la o situație istorică specifică, de apostazie universală.

2. *Judecata, ca o reacție față de acest păcat, este iminentă.* Răspunsul lui Dumnezeu față de păcatul persistent este judecata. Această judecată este legată de ideea de rămășiță.

3. *Pocăința și reforma sunt necesare.* Dacă poporul lui Dumnezeu dorește să scape de judecată, cei care fac parte din el trebuie să-și schimbe căile. Păcatul trebuie abandonat, iar lui Dumnezeu să I se dea un răspuns sincer.

4. *Salvarea vine pentru cei care răspund.* În unele cazuri, cei care răspund sunt rămășița. Ei scapă de judecată. În alte cazuri, rămășița se referă la cei pe care Dumnezeu îi restabilește în urma judecății.

5. *Solia trebuie să fie vestită.* Aproape fără excepție, profetii erau chemați și ridicați ca să proclame o solie specială din partea lui Dumnezeu pentru timpul lor. Oamenii trebuia să audă care este adevărata situație, să știe ce urma să se întâmple cât de curând.

Aceste cinci idei sunt în strânsă legătură cu aceea de rămășiță. Rămășița sunt cei care aud și înțeleg solia profetului, se unesc cu Dumnezeu și primesc vindecarea Sa.

Scriptura prezintă cel puțin trei ocazii istorice importante, în care a fost necesară apariția unei rămășițe:

1. *Apostazia Israelului din Vechiul Testament a condus la o rămășiță a lui Israel,* așa cum au prezis profetii.

2. *La rândul ei, și rămășița s-a depărtat de Dumnezeu, ducând la apariția bisericii creștine (noua rămășiță),* așa cum e prezentată în Noul Testament.

3. *În timp, însăși biserica creștină L-a părăsit pe Dumnezeu,* fapt ce a dus la formarea unei biserici a rămășiței, așa cum a fost prezis în Apocalipsa 12,17.

Unii cred chiar că acest proces poate avea loc din nou.

Aplicație personală

Ce ne spune astăzi ideea de rămășiță? Cum ar trebui s-o aplicăm la viața noastră?

1. *Trebuie să ne cercetăm serios propria stare spirituală.* În toate cazurile, solia despre rămășiță este transmisă celor care cred în mod ferm că ei se află în siguranță și că sunt de partea cea bună. Israeliiții apostaziați nu vedeau nimic greșit în viața lor spirituală. Iar creștinii neascultători nu sunt altfel. Solia profetică despre rămășiță spune păcatul pe nume și cheamă la cercetare de sine și la pocăință.

„Poporul rămășiței lui Dumnezeu trebuie să fie un popor convertit.“ (Mărturie, vol. 9, pag. 127)

Pe vremea lui Amos, Israelul apostaziațiat respecta cu atenție Sabatul (Amos 8,5), însă a fost pedepsit prin solia profetică pentru călcarea în picioare a săracilor și pentru înșelăciune în afaceri (versetele 4, 5). În lumea noastră de azi, starurile muzicii rock și eroii de baschet îi mulțumesc lui Isus pentru succesul lor și continuă să încalce flagrant legea morală fundamentală. Mulți alți creștini nu sunt mai buni, susținând voioși că ei sunt de partea lui Dumnezeu, în timp ce trăiesc așa cum le place și neglijează legea Sa.

2. *Judecata este reală.* Atât Vechiul, cât și Noul Testament vorbesc în mod clar despre dreptatea și judecata lui Dumnezeu. Cu toate acestea, subiectul judecății este astăzi unul dintre cele mai nea-

greate subiecte. Creștinii din Occident, în special, doresc să li se vorbească despre iubire, dar se dau înapoi când se amintește despre judecată.

Deși nu dorim să-L prezentăm pe Dumnezeu asemenea zeilor care se bucură când îi distrug pe oameni, trebuie să fim credincioși față de acea parte a Scripturii care arată că Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată (Ecl. 12,14).

Același Pavel, care a vorbit atât de elocvent despre iubire în 1 Corinteni 13, spune, de asemenea:

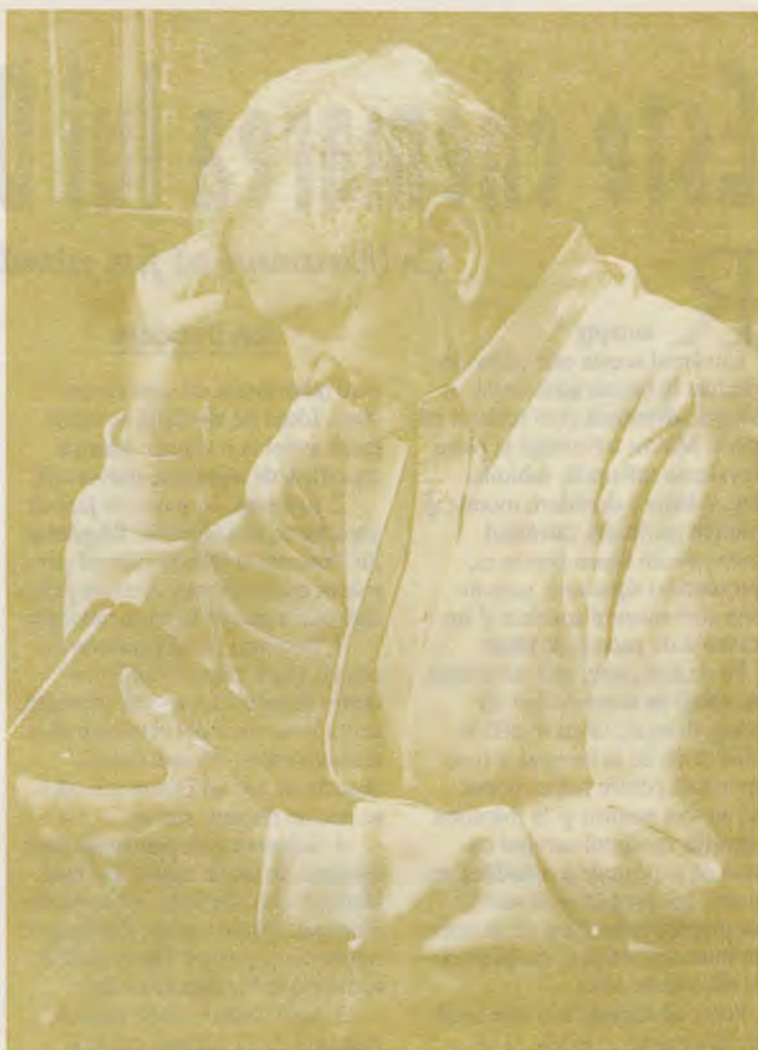
„Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos“ (2 Cor. 5,10). Această solie trebuie vestită în mod clar, așa încât oamenii să fie avertizați. Aceasta face parte din onestitatea noastră fundamentală.

Îmi amintesc că lucram asiduu cu un student de-al meu de la colegiu. L-am prevenit de câteva ori de urmările faptului că nu a reușit să-și predea lucrările care-i lipseau. În cele din urmă, nemaiaivând nici o alternativă, când a sosit timpul pentru punerea notelor, l-am trântit la examen. Când s-au dat rezultatele, el m-a căutat. Mirat și neîncrezător, a spus: „Nu credeam că veți face aceasta! Știu că m-ați avertizat, însă nu v-am crezut“. Mă tem că, la revenirea Sa, mulți Îi vor răspunde la fel și lui Isus. Trebuie să le spunem oamenilor că judecata este reală!

3. Oamenii trebuie avertizați. Dacă judecata este, într-adevăr, aproape, avem obligația să-i avertizăm pe alții, cu iubire, despre aceasta. Este o misiune urgentă. Din acest motiv, numărul doisprezece din punctele de credință fundamentale afirmă că fiecare credincios este chemat să ia parte în mod personal la această mărturie mondială.

Mărturia aceasta nu cuprinde doar prezentarea păcatului și a judecății viitoare, ci și vestea bună că Isus oferă salvarea. El vine, de asemenea, pentru a doua oară, ca să-i elibereze pe cei care Îi sunt credincioși. Cei care Îi răspund nu trebuie să se teamă de judecata finală.

În timpul ploilor abundente și al inundațiilor care au avut loc cu

un timp în urmă, un mare pod de pe o arteră principală din California (Interstate 5), care leagă nordul și sudul, s-a prăbușit brusc, pe neașteptate. Câteva mașini aflate în plină viteză s-au scufundat în râul de dedesubt și s-au pierdut, înainte ca barierele să poată fi coborâte și un sistem de alarmă să fie pus în funcțiune. Nu pot decât să-mi imaginez în mod slab sentimentul nevoii disperate de acțiune, pe care l-au trăit primii oameni care au văzut primejdia. Ei și-au dat seama că, dacă nu se intervenea în mod drastic, în curând aveau să moară mult mai mulți.

Pionierii noștri adventiști au trăit acest simț al urgenței de a-i avertiza pe oameni. Și același interes fierbinte pentru cei aflați în primejdie iminentă trebuie să-l îm-

părtășim și noi astăzi. Cunoașterea adevărurilor pe care le știm constituie un mandat de a le transmite altora. Această dorință de a-i avertiza și salva este esențială pentru misiunea noastră. Misiunea nu este o opțiune - este o necesitate. A fi profet înseamnă că, asemenea profeților din Vechiul Testament, ne simțim constrânși să le împărtășim oamenilor convingerile noastre.

Folosire greșită și abuz

Am fi mai puțin decât onești, dacă n-am recunoaște că unii dintre noi au folosit greșit ideea de rămășiță, spre exasperarea oamenilor din interiorul și din afara bisericii. Ca să evităm această problemă, ar trebui să ne ferim de capcanele următoare:

1. *Mândria și exclusivismul religios.* Ceea ce a fost, inițial, o che-

mare la reformă în fața judecății și o misiune de a-i avertiza pe alții poate deveni un motiv de mândrie. Cei care au făcut o mișcare în direcția reformei

pot deveni repede aroganți în felul de a se apropia de cei care, cred ei, nu au răspuns. Trebuie să reținem că noi nu putem citi inimile. Judecățile cu privire la alții se bazează întotdeauna, parțial, pe ignoranță. A face parte din rămășiță este un drum de o viață, al misiunii, nu un semn că am ajuns

într-o stare superioară. Datoria noastră este să transmitem solia cu iubire și în mod credincios, și să-L lăsăm pe Dumnezeu să ia deciziile finale.

Nici în Scriptură, nici în scrierile sorei Ellen White, rămășița nu este identificată în mod direct cu o structură instituțională, cu o organizație religioasă ori cu o entitate bisericească. Persoane din biserică pot fi pierdute, iar credincioși sinceri din afara ei pot fi salvați.

Rămășița sunt oamenii serioși față de Dumnezeu. Ei au primit mântuirea Sa gratuită și doresc să-L asculte, după cunoașterea pe care o au. Ei iubesc legea Lui și doresc să-L urmeze. Ca să fim cinstiți, trebuie să spunem clar că sunt adventiști de ziua a șaptea care dau zecimea, serbează Sabatul și studiază scrierile sorei White, dar care nu fac parte din rămășiță. Ei au aspectul exterior, *forma* „rămășiței”, însă, ca și oamenilor din zilele lui Amos, le lipsește esența ei.

Pe de altă parte, există creștini neadventiști care țin duminica și care vor scăpa de judecată, fiindcă ei se aseamănă cu rămășița prin promptitudinea de a-L urma pe Isus oriunde îi conduce El. Numai că n-au auzit sau n-au înțeles încă tot ce le cere El.

Atitudinea de mândrie și de exclusivism ne-a izolat adesea chiar de oamenii care ar fi trebuit să

audă mesajul nostru. Deși niciodată nu trebuie să ne fie rușine de solia noastră, trebuie să avem grijă ca să fim umili cu privire la cine suntem, tratându-i pe alții ca adevărați și/sau potențiali căutători ai adevărului, împreună cu noi.

2. *Un amăgitor sentiment de siguranță.* Dacă trebuie să învățăm o lecție din istoria noțiunii de rămășiță, aceasta este ideea că e primejdios să rămânem exact așa cum suntem acum. Într-un timp, atât Israel,

cât și biserica, în general, au fost poporul rămășiței. Acea „rămășiță” s-a pierdut. A fi rămășiță înseamnă să fim deschiși față de adevăr, să fim deschiși pentru o cercetare continuă. „Sunt încă împrăștiate multe nestemate ce trebuie adunate laolaltă, ca să devină proprietatea poporului rămășiței lui Dumnezeu” (*Counsels on Sabbath School Work*, pag. 34). „Duhul adevărului”, spunea Isus, „are să vă călăuzească în tot adevărul” (Ioan 16,13).

Poporul rămășiței sunt cei care nu se mulțumesc niciodată cu starea în care sunt, ci doresc să cerceteze, să învețe, să crească și să strângă acele „nestemate împrăștiate”.

3. *O stare în care autoconservarea înghite proclamarea.* Este ușor ca poporul rămășiței să dorească să se retragă ca să fie în siguranță. Imboldul de a păstra și a proteja este justificat. Totuși, rămășița nu trebuie să consume niciodată prea mult timp cu autoconservarea, pentru ca însărcinarea vitală a misiunii să nu se piardă.

În realitate, teama că și-ar putea pierde calitatea de rămășiță poate contribui la demiterea ei sau la încetarea existenței sale. Când ne limităm la autoprotejare, uităm că motivul pentru care am fost chemați este tocmai ca să-i avertizăm și să-i salvăm pe alții.

Atunci încetăm să fim vestitori profetici de care a fost nevoie în misiunea noastră inițială. Când se întâmplă aceasta, suntem deja pe cale să ne pierdem statutul de rămășiță.

Adevărata concepție despre rămășiță este o ancoră fermă. Ea ne dă o înțelegere corectă a lumii, care e sortită judecății, ne cheamă să vestim o mântuire întemeiată pe Domnul Isus, care vine curând. Cu alte cuvinte, ideea de rămășiță constituie ordinul nostru de înaintare, nu un semn al unui statut special. Corect înțeleasă, teologia rămășiței este un sunet de trambiță care ne cheamă la ucenicie atentă și la misiune înflăcărată. Greșit înțeleasă, ea poate duce la aroganță și la mulțumire de sine. Dumnezeu să ne ajute să transmitem adevărata solie a rămășiței cu atâta putere, încât cei care au nevoie s-o audă să fie atrași la Isus.

Jon Dybdahl este director al Institutului Misiunii Mondiale, la Universitatea Andrews din Berrien Springs, Michigan.

Adventist Review, 9 mai 1996

Piatra filosofală / răspunsuri

În răspunsurile de mai jos, sunt indicate pagina și paragraful din cartea *Parabolele Domnului Hristos*, ediția 1980.

1. „să reprezentăm lumii caracterul și spiritul Său” (335, 2).
2. „manifestarea iubirii Mântuitorului prin oameni” (335, 2).
3. „se îngrijește numai de el” (320, 1).
4. „lucrării de slujire a semenilor” (309, 3).
5. „se află în slujba lui Dumnezeu pentru slujirea semenilor lor” (309, 2).
6. „acționează spre binecuvântarea și înălțarea altora” (306, 3).
7. „omenirea” (306, 2).
8. „impulsul de a-i ajuta și a-i binecuvânta pe alții pornește în mod constant dinăuntru.” (306, 1).
9. „n-au lucrat pentru Hristos” (288, 2).
10. „cooperarea cu Domnul Hristos la lucrarea de mântuire a sufletelor” (282, 1).

Sănătatea ca misiune

Săptămâna sănătății – 4-12 octombrie

Trecător și limitat cum este, omul are nevoie, din când în când de opriri din iureșul lucrului care nu se termină niciodată, de popasuri pe calea vieții, străjuită de o parte și de alta de împliniri și regrete, de bucurii și dureri, de dulceață și amărăciune. Încă de timpuriu, înțelegem cât de benefice sunt aceste răgazuri de bilanț și de reșezare a priorităților și a valorilor.

Un astfel de popas este și *Săptămâna sănătății* - una dintre cele 52 de săptămâni ale anului, pe care, de data aceasta, vă propunem să o parcurgem împreună. Vom începe, în Sabatul din 5 octombrie, cu adoptarea (sau consolidarea) unei atitudini sănătoase față de viață. Apoi, timp de șase zile, vom căuta să înțelegem ce înseamnă să fii misionar medical, și ce lucrare avem de făcut în acest sens. Drept ghid vom folosi cartea *Divina vindecare*, pag. 97-153, după cum urmează:

- duminică, 6 octombrie, „Învățând și vindecând“ (pag. 97-112)
- luni, 7 octombrie, „Ajutați pe cei ispițiți“ (pag. 113-118)
- marți, 8 octombrie, „Lucrarea pentru necumpătați“ (pag. 119-127)
- miercuri, 9 octombrie, „Ajutarea celor fără lucru și fără cămin“ (pag. 128-140)
- joi, 10 octombrie, „Săracii care nu se pot ajuta“ (pag. 141-148)
- vineri, 11 octombrie, „Servicii de făcut bogaților“ (pag. 149-153)

Vom încheia *Săptămâna sănătății* aflând câteva amănunte despre „marele avantaj“ al trăirii în armonie cu revelația divină în domeniul sănătății.

Vă dorim spor la studiu și la lucru, sub călăuzirea lui Dumnezeu, și multă sănătate!

dr. Gily Ionescu

O atitudine sănătoasă

Când vorbim despre viață sănătoasă, unul dintre cuvintele cheie pe care este important să le înțelegem este *atitudine*. Auzim despre atitudini corecte și despre atitudini greșite. În definitiv, ce importanță are atitudinea pe care o adoptăm?

Atitudinea este aceea care determină felul nostru de a face față dificultăților, problemelor, durerii, succesului, muncii - tuturor lucrurilor pe care le înfruntăm zi de zi. Este important să cunoaștem efectele atitudinilor noastre. Biruința sau înfrângerea depind de felul cum reacționăm la situațiile vieții.

O atitudine de superioritate ne lipsește de prieteni. O atitudine de suspiciune distruge legăturile interumane. Un alt distrugător al acestor legături este atitudinea negativă, însă aceasta are un efect mai ruinos chiar asupra sănătății celui care o cultivă.

Cum vă simțiți când sunteți recut cu vederea și altcineva este avansat? Ce gânduri vă frământă iar și iar, când medicul vă anunță că diabetul de care suferiți v-a afectat ochii și că, încetul cu încetul, vă veți pierde vederea?

Mulți devin mânioși, plini de amărăciune și de resentimente. Încep să le vorbească aspru și răutăcios celor iubii. Își pierd răbdarea față de pastor și se mânie chiar și pe Dumnezeu. Alții, ca să nu se mai gândească la aceste lucruri neplăcute, se refugiază în consumul de alcool, de droguri/medicamente sau de mâncare. Iar alții merg mai departe, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat - asemenea struțului care-și ascunde capul în nisip - pretinzând că nu sunt nici un fel de probleme.

Uneori se pare că este necesar să trăim unele dintre aceste simțăminte, până când ajungem în stare să facem față situației și să vedem ce bine poartă în ea și cum

poate transforma Dumnezeu o astfel de situație sau o problemă de sănătate, în ceva prin care El ne atrage mai aproape de Sine și ne învață să ne bizuim mai mult pe El. Când facem aceasta, nu mai purtăm singuri povara, ci avem cel mai mare ajutor din lume - puterea și ajutorul lui Isus Hristos. Trăind în această lume, știm că greutățile și durerea alcătuiesc o parte a vieții noastre, însă, cu ajutorul lui Isus, ne putem asuma răspunderea să găsim soluții rezonabile și eficiente.

Neputința de a accepta faptul că durerea și *nedumeririle* sunt o parte normală a vieții de pe acest pământ poate duce la boli emoționale și chiar la probleme de sănătate fizică și la boli ale trupului. În urmă cu mai bine de un veac, Ellen White scria astfel: „Boliile minții se pot întâlni pretutindeni. Nouă zecimi dintre bolile de care suferă omul își au originea aici“ (*Testimonies*, vol. 5, pag. 444).

Eustress este un termen care se referă la stresul normal, pe care-l trăim permanent și care ne face în stare să ducem la bun sfârșit treburile de zi cu zi, să ajungem la timp la întâlniri etc. Însă, dacă ne lăsăm copleșiți de probleme, dacă uităm să cerem ajutor lui Dumnezeu, acest *eustress* se transformă în *distress* - adică într-un stres cu efecte negative, cum ar fi durerile lombare, durerile de cap, hipertensiunea arterială etc.

Cercetătorii sunt de părere că, în condițiile în care nivelul de stres rămâne ridicat, beneficiul de pe urma schimbării în bine a modului de viață (adică alimentație corectă, program regulat de exerciții fizice aerobice, 6-8 ore de somn pe noapte, evitarea alcoolului, tutunului și altor droguri etc.) este limitat. Peste cinci milioane de români suferă de hipertensiune arterială și alte câteva milioane, de dureri lombare - ambele suferințe fiind legate

de stresul de lungă durată, nere-zolvat.

De aceea, este important să știm cum să facem față problemelor fără să trecem prin stări excesive de stres.

Mintea - factor important de care depinde sănătatea

Deși mintea este un factor major implicat în apariția bolii, să nu uităm că ea este implicată în egală măsură în menținerea sănătății. S-a efectuat un experiment la Universitatea California din Los Angeles. S-au recoltat două probe de sânge de la un voluntar. Prima a fost folosită ca referință, iar a doua a fost luată după cinci minute. Pe toată durata celor cinci minute, voluntarul i s-a creat o dispoziție de așteptare plăcută, de bunăstare emoțională. Aceste gânduri plăcute s-au manifestat, în plan subiectiv, prin stimulare și mobilizare. Ei bine, după doar cinci minute de trăire a acestor emoții pozitive, rezultatele au arătat o creștere globală de 53% a componentelor sistemului imunitar, fie că era vorba de celulele polimorfonucleare, fie de NK (natural killer) sau de limfocitele T etc.

- Creșterea cea mai redusă - 30% - s-a înregistrat în cazul celulelor NK. Acestea sunt o componentă a sistemului imunitar, care exercită un efect protector față de celulele canceroase.

- Creșterea cea mai spectaculoasă - 200%! - s-a înregistrat în cazul limfocitelor T. Acestea reprezintă principalele celule efectoare și reglatoare ale sistemului imunitar.

Așadar, prin îmbunătățirea activității sistemului imunitar, cultivarea unor atitudini și emoții pozitive influențează în bine starea de sănătate.

Dr. Lee Berk de la Centrul Medical al Universității Loma Linda a efectuat un alt experiment. El a descoperit că, atunci când cineva încearcă emoții pozitive, se

produc anumite modificări în producția de hormoni.

• Crește în mod semnificativ blastogeneza (proliferarea celulelor imune); este limpede că, prin înmulțirea celulelor imune, apărarea imună devine mai bună.

• Înmulțirea celulelor imune este însoțită de o scădere accentuată a cortizonului, un hormon cu efecte imunorepresoare binecunoscute.

Dr. C. McClland, de la Universitatea Boston, a măsurat concentrația de imunoglobuline A salivare la un grup de voluntari, după ce aceștia vizionaseră un film de 50 de minute despre maica Tereza. Filmul era astfel conceput încât să inducă o stare emoțională pozitivă, de compasiune. Savantul a constatat o creștere însemnată a imunoglobulinelor A salivare. În schimb, după vizionarea de către aceiași voluntari a unui film documentar șocant despre atrocitățile comise de naziști în timpul celui de-al doilea război mondial - film menit să stârnească emoții negative, ca mânia - nu s-a observat nici o modificare apreciabilă în concentrația imunoglobulinelor. Imunoglobulinele A salivare fac parte din sistemul imunitar, și se crede că ele exercită un efect protector contra virusurilor. Ele constituie astfel o parte a miracolului corpului omenesc creat de Dumnezeu, un mecanism de apărare ce acționează chiar la poarta de intrare a virusurilor și a bacteriilor, care, pătrunse în gură, încearcă să invadeze organismul. Un nivel crescut al acestor imunoglobuline A salivare înseamnă o protecție mai bună și boli mai puține!

Cât de adevărat este Cuvântul lui Dumnezeu din Proverbe 17,22: „O inimă veselă este un bun leac“!

Evident, mintea este un factor determinant al stării noastre de sănătate. Întrebarea este: Cum ne putem controla mintea pentru a o feri de stres, tensiune, îngrijorare, durere, nemulțumire, vinovăție, și ca să avem neconținut o inimă veselă și o conștiință împăcată? **Răspunsul este: prin El!**

În Matei 11,28 citim astfel: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă“. Da, numai prin Hristos găsim odihnă, doar prin El putem

dobândi pacea interioară durabilă. Numai Hristos ne poate oferi adevărata odihnă când suntem trudiți și împovărați, iar această odihnă ne dă pace sufletească. Pacea pe care ne-o oferă Hristos este o pace cu totul deosebită:

• este o pace care rămâne în pofida dificultăților financiare;

• este pacea pe care o aveau Pavel și Sila, în ciuda durerilor din trupul lor zdrobit și însângerat, așa încât au fost în stare să se roage și să cânte laude lui Dumnezeu în temniță;

• este pacea pe care Jan Huss a avut-o. El a putut cânta „Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine“, până când glasul i-a fost înghițit pentru totdeauna de flăcările ce-l mistuiau.

Oamenii fericiți și mulțumiți sunt așa fiindcă ei au întâmpinat cu înțelepciune nedumeririle și durerile vieții, nu pentru că n-au trecut prin acestea. Ei și-au dat seama că durerea și dificultățile pe care ea le aduce sunt necesare pentru creșterea noastră mintală și spirituală. În loc să murmurăm nemulțumiți când ne întâlnim cu astfel de situații, ar trebui să fim bucușori și împăcați sufletește. Biblia spune astfel în Iov 5,17: „Ferice de omul pe care-l ceartă Dumnezeu! Nu nesocoti mustrarea Celui Atotputernic“.

Chiar și cei neprihăniți au multe necazuri. Totuși, când își recunosc starea și nevoia extremă după un ajutor divin, ei se roagă lui Dumnezeu, iar El le vine îndată în ajutor. Această dependență îi ajută să crească și să fie fericiți. În plus, ori de câte ori găsești soluții responsabile pentru problemele cu care te confrunți, îți întărești sănătatea și puterea mintală.

„Îngrijorarea este oarbă și nu poate discerne viitorul; însă Isus vede sfârșitul de la început. În orice încurcătură El are calea Sa pregătită pentru a aduce eliberare. Tatăl nostru ceresc are o mie de căi prin care ne poate ajuta, despre care noi nu știm nimic. Cei care acceptă principiul potrivit căruia slujirea și onoarea lui Dumnezeu sunt supreme descoperă că nedumeririle dispar și în fața lor se așterne o cărare dreaptă“ (Hristos, Lumina lumii, pag. 330).

Nimic nu se întâmplă aici, pe pământ, fără știrea Lui și fără să

fie spre binele nostru cel mai înalt. Acceptați durerea și greutățile vieții cu bunăvoință, gândindu-vă la textul din Romani 8,28: „Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu...“ Toate lucrurile lucrează împreună spre binele nostru. Este spre binele nostru să ne încredem în El și să tratăm, astfel, responsabil, durerile și problemele pe care le avem.

În Isaia 26,4, Dumnezeu ne îndeamnă: „Încredeți-vă în Domnul pe vecie, căci Domnul Dumnezeu este Stânca veacurilor. Dacă ne încredem în El pe deplin, rezultatul va fi cel menționat în Isaia 26,3: „Celui cu inima tare, Tu-i chează slujiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine“. Da, dacă ne încredem în Dumnezeu, vom avea pacea desăvârșită. *Pacea desăvârșită înseamnă o atitudine sănătoasă.*

Bunica Clemmons avea 94 de ani. Toată viața ei fusese o femeie hamică. Iubea viața. Îi iubea pe Dumnezeu. Își iubea familia. Își iubea munca. Își petrecea dimineața spălând ferestrele. Pe la ora 11, a simțit că parcă o părăsea ceva. La prânz, a intrat în casă și le-a spus copiilor: „Cred că mi-a sosit ceasul. Pregătiți totul“. În după-amiaza aceea, pe la ora 3, a încetat din viață. Fără durere, fără vreo boală care să-i macine curajul. Murise la fel de plăcut, după cum trăise. Își încredințase întreaga viață în grija lui Dumnezeu și astfel, îngrijorarea și teama dispărușeră. Familia ei s-a simțit întărită privindu-i credința puternică, și toți cei care veniseră în legătură cu ea spuneau că fusese o binecuvântare.

Doamne, dă-ne și nouă aceeași credință și încredere în Tine.

Întrebări

1. Mânia afectează starea sistemului imunitar. Adevărat Fals
2. Toți avem nevoie de eustress. Adevărat Fals
3. Saliva ne poate proteja de boală. Adevărat Fals
4. Îngrijorarea este _____ și nu poate discerne viitorul.

Articol alcătuit de departamentul sănătății al Diviziunii Asia-Pacific

Marele avantaj

Dumnezeu păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos" (1 Tes. 5, 23).

Ce ați face dacă, pe neașteptate, ați deveni posesorul unui autoturism Mercedes nou-nouț, însă acesta ar fi singura mașină pe care ați putea-o avea vreodată? V-ați lua la întrecere cu oricine, apăsând cu nesăț pe pedala de accelerație? V-ați amuza frânând în plină viteză sau făcând virajuri spectaculoase ori probându-i rezistența la trecerea prin bălți și noroi? Ați avea toată libertatea s-o faceți, doar e mașina dumneavoastră! Și, dacă ați avea bani să-i înlocuiți piețele uzate, poate că ați reuși s-o mențineți în funcțiune un timp destul de îndelungat. Însă, inevitabil, va veni și ziua în care va parcurge ultimul kilometru, după care nu va mai fi bună decât pentru piese de schimb sau pentru fier vechi.

Sau ați putea-o conduce cu prudență, bucurându-vă pe deplin de ea vreme mult mai îndelungată, fără să se defecteze prea tare în tot acest timp.

Sunt sigur că ați prins ideea. Corpul și mintea dumneavoastră sunt o mașinărie mult mai perfectă și mai solidă decât orice autovehicul. Ați fost conceput să durați - în condiții de îngrijire adecvată - foarte, foarte mult timp.

Dar ce înțelegem prin „îngrijire adecvată”? În zilele noastre, oamenii de știință se ocupă foarte mult de această întrebare și ne oferă deja unele răspunsuri. Lucrul cel mai important pe care l-au descoperit este, probabil, acela că alegerea unui mod de viață adecvat aduce cu sine o serie de

A. T. Carpena

avantaje reale. Un studiu efectuat pe 7 000 de persoane a demonstrat că factorii psihologici (lucruri ca participarea regulată la biserică, viața de familie, activitățile desfășurate în grup) contribuie la creșterea speranței de viață. Într-un interval de nouă ani, s-a constatat că, pentru fiecare 100 de persoane împăcate sufletește care decedau, existau 157 de oameni nefericiți care mureau.

Un alt studiu a scos în evidență existența unei rate a mortalității mai scăzute în rândul celor care aveau mai multe legături sociale prin participarea la biserică, prin căsătorie, prin contacte cu prieteni și rude, precum și prin activități de grup oficiale sau neoficiale. Între persoanele cu foarte puține legături sociale, mortalitatea a fost de 2-3 ori mai mare decât a celor care aveau cele mai multe legături sociale.

Stilul de viață și speranța de viață

S-a constatat că există șapte deprinderi sau obiceiuri care promovează o bună stare de sănătate. Trebuie să nu fumezi, să nu mănânci între mese, să nu dormi prea mult sau prea puțin, să ai un program adecvat de activitate fizică, să te ferești să devii obez, să consumi cu regularitate un mic dejun consistent și să te abții de la folosirea alcoolului și a altor droguri. Unii cercetători sunt de părere că exercițiul fizic sistematic are un efect mai mare decât oricare dintre ceilalți factori asupra speranței de viață, atât la bărbați, cât și la femei.

O persoană de șizeci de ani care și-a însușit și respectă toate aceste deprinderi de viață are

aceeași stare de sănătate ca o persoană de treizeci de ani care respectă mai puțin de trei dintre aceste deprinderi. Cei care trăiesc toate cele șapte principii au o speranță de viață cu 11,5 ani mai mare decât cei care aplică doar trei dintre ele sau mai puține. Incredibil? Nu! Este o realitate.

Potrivit unui studiu, bărbații adventiști în vârstă de 35-40 de ani se pot aștepta să trăiască mai mult cu 6,2 ani decât bărbații neadventiști de aceeași vârstă. Aproximativ jumătate din acest avantaj se datorește abținerii de la fumat, iar restul, unei alimentații mai sănătoase. Față de bărbații nefumători din populația generală, bărbații adventiști au un avantaj de 3,1 ani. Riscul de deces prin boală coronariană pare să scadă o dată cu creșterea „vechimii” ca membru în biserica adventistă de ziua a șaptea.

Între 1900 și 1977, speranța de viață a bărbaților în vârstă de 40 de ani a crescut în S.U.A. doar cu 5,66 ani. În schimb, datorită felului lor de viață, bărbații adventiști au o speranță de viață suplimentară, de 6,1 ani. Aceasta înseamnă $5,66 + 6,1 = 11,76$ ani. Aceasta arată că modul de viață este mai important decât toate progresele medicale și tehnice la un loc.

„Prea iubitiv, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău” (3 Ioan 2). Dumnezeu dorește ca fiecare dintre noi să ducem o viață sănătoasă; însă întrebarea este: „Se bucură, într-adevăr, toți adventiștii de ziua a șaptea de o viață sănătoasă?”

Biblia ne atrage atenția prin aceste cuvinte: „Să urmați în totul calea pe care v-a poruncit Domnul Dumnezeu vostru să umblați, ca

să trăiți și să fiți fericiți, și să aveți zile multe în țara pe care o veți lua în stăpânire" (Deuteronom 5,33).

John Knowless, fostul președinte al Fundației Rockefeller, scria în 1977: „Peste 99% dintre noi ne naștem sănătoși și ne îmbolnăvim ca urmare a unei conduite personale rele și a condițiilor de mediu”.

Dr. Kenneth Cooper de la Institutul Aerobic din Dallas, Texas, afirmă adesea că „nu mai murim din cauza unor boli, ci din cauza felului cum trăim”.

Este impresionant cum și-a ținut Dumnezeu făgăduința față de cei care au respectat poruncile Sale. Ellen White afirmă: „Cu cât ne vom pune mai mult în armonie cu planul original al lui Dumnezeu, cu atât ne vom afla într-o poziție mai favorabilă dobândirii sănătății mintale și sufletești” (Divina vindecare, pag. 365).

Boala coronariană la adventiști

Mortalitatea prin boală coronariană la bărbații adventiști este sub jumătate din cea a bărbaților neadventiști. Pentru cei în vârstă de peste 35 de ani, mortalitatea este de numai 14% pentru vegetarieni (față de cea estimată), 39% pentru lacto-ovo-vegetarieni și 56% pentru nevegetarieni. Pare deci posibilă reducerea cu 80-90% a mortalității prin infarct miocardic. Bărbații adventiști în vârstă de peste 55 de ani, care consumă carne de 6 ori pe săptămână sau mai des, au un risc de deces prin boală cardiacă de două ori mai mare decât vegetarieni; la cei în vârstă de 40-54 de ani, riscul este de patru ori mai mare față de vegetarieni. Chiar și consumul de carne de pește sporește riscul de deces prin infarct miocardic.

Carnea/produsele din carne și cancerul

Riscul de deces datorită multor cauze este considerabil mai mare în rândul nevegetarienilor. Consumul de carne crește riscul de cancer de colon. Consumul intens de carne, lapte, ouă și brânză mărește de 3,6 ori riscul de cancer de prostată. Un studiu efectuat în Japonia

a arătat că femeile care consumă carne zilnic au un risc de cancer de sân de 3,83 ori mai mare decât cele care consumă o hrană vegetariană; chiar și cele care consumă unt, brânză și ouă au un risc de 2-3 ori mai mare. Riscul de cancer de pancreas este de 2,5 ori mai mare la consumatorii de carne. Explicația este că în carne se găsesc toți factorii majori implicați în apariția cancerului.

Între anii 1960 și 1980 s-a efectuat un studiu asupra a 25 000 de adventiști din California. 7 250 au decedat în acest interval. S-au studiat cauzele de deces în funcție de vârstă, comparativ cu populația generală. Rezultatele au arătat că adventiștii au o mortalitate prin boli de inimă cu 50% mai mică, iar prin cancer cu 18-50% mai redusă față de restul populației.

Însă, chiar dacă avem motive să fim satisfăcuți la aflarea acestei cifre, să nu uităm că Dumnezeu așteaptă mai mult decât atât. În Exodul 15,26 scrie astfel: „Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui, și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu nici una din bolile cu care am lovit pe Egipteni; căci Eu sunt Domnul, care te vindecă”.

Dacă am asculta instrucțiunile Sale, nu am suferi de nici una dintre aceste boli. Mortalitatea prin cancer pulmonar la adventiștii de ziua a șaptea nu ar mai fi 16%, ci 0%; cea prin cancer de colon nu ar mai fi 55%, ci 0%; cea prin cancer de sân nu ar mai fi 83%, ci 0%; iar cea prin cancer de prostată nu ar mai fi 74%, ci 0%. Și dacă ar trebui totuși să murim, am muri „de moarte bună”, sătui de zile.

În cartea *Divina vindecare*, Ellen White descrie motivul de căpetenie al atenției acordate sănătății în biserica noastră: „Gândul că omul trebuie să fie un templu pentru Dumnezeu, un locaș în care să se descopere slava Lui, trebuie să fie îndemnul cel mai ales pentru îngrijirea și pentru creșterea puterii corpului nostru. Înfricoșător și minunat a lucrat Creatorul în

făptura omenească, și El ne îndeamnă să o studiem, să-i înțelegem nevoile și să ne îndeplinim partea noastră în apărarea ei de orice stricăciune și întinare” (pag. 193).

Atunci când nu respectăm legile corpului nostru, începe o deteriorare treptată a uncia sau a mai multora dintre funcțiile organismului. Nu există om care să nu fi încălcat măcar o dată aceste legi.

Implicații mai profunde ale deprinderilor sănătoase

De ce trebuie să se preocupe creștinul de însușirea deprinderilor sănătoase?

Ca ființe omenești, noi funcționăm pe mai multe niveluri, ce pot fi clasificate după cum urmează:

a) Nivelul funcțiilor fundamentale. Acestea sunt cele mai rezistente la încălcarea legilor sănătății. Viața poate exista chiar și fără capacitatea de a îndeplini funcțiile superioare - cum este cazul celor decelerați sau retardați mental, care continuă să trăiască.

b) Nivelul activității fizice. Și la acest nivel, rezistența la încălcarea legilor sănătății este destul de mare. Un argument în acest sens este alergătorul care-și aprinde o țigară după terminarea maratonului.

c) Nivelul activității mintale. La acest nivel, rezistența este destul de mică. Gândiți-vă, de pildă, la copilul care devine irascibil și certăreț, după o privare de somn de numai câteva ore.

d) Nivelul funcțiilor spirituale. Discernământul spiritual, care reprezintă nivelul cel mai înalt al funcțiilor ființei umane, este cel mai puțin rezistent la încălcarea legilor sănătății.

Organismul omenească poate continua să funcționeze în ciuda unor abuzuri enorme, ca o dovadă a geniului și a dragostei Creatorului. Mulți sunt amăgiți de capacitatea organismului lor de a rezista la încălcarea principiilor vieții sănătoase și ajung să nu se mai preocupe de obiceiurile lor. Însă fiecare deprindere nesănătoasă are un efect negativ asupra unuia sau a

mai multor niveluri ale existenței noastre. Gândiți-vă la următoarea declarație a serei White: „Nervii care transmit mesaje în întregul organism constituie singura cale prin care Cerul Se poate descoperi omului și-i poate influența viața lăuntrică. Tot ce tulbură circulația curenților electrici în interiorul sistemului nervos micșorează tăria forțelor vitale, iar rezultatul este pierderea sensibilității și amorfirea minții“ (*Testimonies*, vol. 2, pag. 347). Și ea adaugă: „o viață curată, sănătoasă, este extrem de benefică pentru dezvoltarea puterilor minții și trupului“ (*Counsels on Health*, pag. 41).

Obiceiuri sănătoase, creștere spirituală și discernământ

Mai mult decât atât, ea arată și alte efecte nedorite pe care necumpătarea le are asupra creșterii spirituale și a discernământului moral:

1. „Necumpătarea amorțește simțurile, slăbește puterea sistemului nervos și urmarea este că lucrurile de o importanță veșnică nu sunt apreciate ca atare, ci sunt puse pe același nivel cu cele obișnuite“ (*Testimonies*, vol. 3, pag. 50, 51).

2. „Deprinderile greșite în mâncare și băutură conduc la comiterea unor erori în gândire și acțiune. Devine tot mai dificilă deosebirea binelui de rău, tot mai grea rezistența în fața răului..., și astfel crește primejdia eșecului și a înfrângerii“ (*Temperance*, pag. 18).

3. „Tolerarea păcătoasă (a obiceiurilor nesănătoase) îi face pe oameni incapabili pentru închinare.... el (cel care calcă legile sănătății) trebuie să plătească pedeapsa; puterile sale spirituale sunt amorțite și cum poate el să-și desăvârșască sfințenia în temere de Dumnezeu?“ (*Counsels on Health*, pag. 22).

Observați însă ce are de spus Ellen White despre rezultatele trăirii luminii pe care Dumnezeu a dat-o prin solia reformei sănătății: „Cel care apreciază lumina pe care i-a dat-o Dumnezeu prin reforma cu privire la sănătate are un ajutor

important în lucrarea sfințirii prin adevăr și a pregătirii pentru nemurire“ (*Counsels on Health*, pag. 22).

Prin urmare, creștinii care doresc să-și dezvolte un caracter sfânt, asemenea lui Hristos, sunt chemați să facă cele mai sănătoase alegeri posibile, în orice împrejurare, astfel încât să nu stânjenească acest proces de sfințire. Diavolului nu-i pasă dacă discernământul spiritual al cuiva este tocit prin exces sau prin lipsă, atâta timp cât persoana respectivă duce o viață necumpătată.

În lucrarea „*Filosofia și practica sănătății și vindecării*“, publicată în iunie 1993, se afirmă la pagina 108: „Dobândirea unei sănătăți de bună calitate nu ne va asigura mântuirea, însă ne va ajuta să gândim mai limpede, împiedicând murdărirea ‘căilor către suflet’“ (*Testimonies*, vol. 3, pag. 507), și să auzim mai clar glasul lui Dumnezeu, făcându-ne astfel în stare să cooperăm cu Duhul Sfânt în ducerea mântuirii noastre până la capăt. Prin Inspirație, ni se spune că: ‘O viață sfântă nu este cu nimic mai puțin decât o predare zilnică a voinței sub controlul lui Hristos și o conformare zilnică față de învățăturile Sale, așa cum ni le descoperă El prin studiul Bibliei și prin rugăciune. Aceasta este adevărata reformă a sănătății - reformă a sănătății care Îl are în centru pe Isus Hristos. Atitudinea creștină în probleme de sănătate este rodul natural al mântuirii și izvorăște din ceea ce Hristos a realizat pentru noi la calvar’“.

Concluzie

Advenștii de ziua a șaptea au șansa de a fi conduși în direcția cea bună, trăind astfel mai mult și suferind mai puțin de pe urma bolilor de inimă și a cancerului. Cu mult înainte ca principiile sănătății să fie recunoscute în general, noi le-am promovat și le-am trăit. Din nefericire însă, mai sunt atâția advenștiți care nu s-au decis să adopte în întregime acest mod de viață! În vreme ce lumea este foarte dornică să afle și să adopte

ultimele noutăți în materie de sănătate, în rândul advenștilor se constată un dezinteres sau chiar o respingere a deprinderilor de viață sănătoasă care s-au dovedit a fi atât de benefice.

Frați și surori, Dumnezeu este atotputernic și, dacă ne vom uni eforturile noastre slabe cu tăria Lui, calea Sa va deveni dorința noastră, iar Duhul Sfânt ne va ajuta în toate lucrurile.

Motivația pentru schimbare, ne amintește Pavel, este dragostea și mila lui Dumnezeu: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească“ (Rom. 12,1).

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat“ (1 Ioan 3,1-3). Cu alte cuvinte, nu căutăm să ne schimbăm în bine modul de viață pentru a câștiga aprobarea lui Dumnezeu sau mântuirea, ci pentru că „dragostea lui Hristos ne constrânge“ (2 Cor. 5,14). Când la baza deciziilor și acțiunilor noastre se află acest motiv, trecem prin acel proces al schimbării despre care Scriptura spune că nu este greu (1 Ioan 5,3). Voința lui Dumnezeu este identică cu dorința noastră (Ps. 40,8). Da, putem totul prin Cel care ne dă tăria să ascultăm (Fil. 4,13).

Dumnezeu ne va binecuvânta nespun de mult dacă-L vom face pe El centrul schimbării comportamentului nostru.

A. T. Carpena,
Director al Departamentului
Sănătate și Temperanță,
Central Phillipine Union Mission

Seminar al Institutului de cercetări geștiințifice (Loma Linda, SUA) în Europa. Pe 17 august 1996, biserica adventistă din Lausanne (Elveția) a întâmpinat cordial grupul de cercetători ai Institutului de cercetări geștiințifice de la Universitatea Loma Linda (Califomia), aflați într-un tumeu de studii prin Europa. Între 11 și 28 august 1996, acești experți în geologie, paleontologie, științe fizice și nucleare și biologie au participat la un seminar itinerant în cursul căruia au ajuns la Salzburg (Austria) și la Adliswil și Jongny (Elveția). Programul, care s-a adresat și conducătorilor adventiști de ziua a șaptea din toată lumea, a constat din conferințe științifice și unele vizite în cele mai importante locuri geologice din masivul Mont Blanc.

De la originea ei, biserica adventistă de ziua a șaptea a susținut poziția creaționistă, comentând raportul din cartea Genesa. În teologia sa, biserica adventistă consideră că această abordare de fond a textului respectă coerența lui, pe aceea a întregii istorii a salvării și adevărul inspirației Bibliei. Însă această poziție nu se poate limita doar la susțineri. Confruntată cu predarea larg răspândită a teoriei evoluției și convinsă că credința și știința nu sunt neapărat opuse una alteia, ea crede că are misiunea să și contribuie, modest și după mijloacele ei, la progresul științelor sociale.

Acest seminar s-a concentrat asupra ipotezei catastrofismului. Are baze științifice această ipoteză? Cercetătorii de la Institut se întreabă și examinează datele. Ei le studiază iar și iar. Scopul lor este să cunoască dacă ipoteza evoluției oferă singura interpretare logică a fenomenelor geofizice din trecut.

I.A.R.D. '96.

În perioada 19-21 iulie 1996, a avut loc, în superbul cadru natural, modern și - în același timp - istoric, oferit de Universitatea Adventistă de la Friedensau (Germania), a IX-a Întâlnire a Adventiștilor din România aflați în Diaspora (I.A.R.D.). Evenimentul s-a bucurat de prezența a peste o sută de participanți din Europa și a unor prețioși oaspeți din S.U.A. și din România.

Programul a debutat vineri seara cu un călduros cuvânt de bun venit (A. Zgunca), intonarea unui vechi imn advent (Lucica Pavlov și Artur Florescu), o scurtă meditație biblică și o deosebit de utilă ocazie de cunoaștere reciprocă „interactivă”.

Solia biblică a serviciului divin de dimineață, bazată pe conflictul apostolic din Fapte 15,37-40, rezolvat, în final, constructiv, a fost prezentată de delegatul Uniunii Române pentru această ocazie, pastorul Romulus Chelbegean, și s-a axat pe echilibrul între rolul misionar și cel educațional al bisericii, respectiv importanța egală a câștigării de suflete și a păstrării lor în „grănarul cerului”. Cântări foarte vechi, evocând istoria pionierilor lucrării și cântări foarte noi, înflăcărand istoria contemporană a aceleiași lucrări, au răsunat deopotrivă cu voioșie și cu solemnitate. Poezia răscolitoare de trecut și cea născătoare de prezent și-au îngemănat frumusețea în slujba unui viitor veșnic.

Fiind onorat de prezența unor invitați de mareă, recunoscuți ca valori în domeniu, programul după-amiezii a avut, într-un fel, aspectul unei sesiuni de comunicări științifice din cultura adventă.

Și cum „Iminis coronat opus”, duminică dimineață, după o reușită încheiere festivă în capela universității, sub călăuzirea fr. Hartlap, toți reprezentanții adventismului românesc prezenți au participat la un „tur de onoare al campusului”, călcând cu pioșenie pe urmele pionierilor adventismului european, care-și leagă tainic începuturile de această încântătoare, „Luncă a păcii” - Friedensau.

În aceeași însoțită duminică, după-amiază, diaspora românească adventă s-a reîntors la rosturile-i sacre și vremelnice, purtând în portbagaj al IX-lea volum al colecției „Adu-ți aminte!”, iar în suflet speranța unei tot mai plăcute revederi la I.A.R.D.'97, programată pentru week-end-ul din 4-6 iulie la Collonges (Franța).

(Romulus Chelbegean)

Misiunea a fost organizată de către Dr. L. James Gibson, director de cercetări, Benjamin L. Clausen, M. Elaine Kennedy, George W. Reid, Ariel Roth, fost director de cercetări, Clyde L. Webster și Jacques Sauvagnat. Ultimul dintre ei, doctor în paleontologie la Facultatea de Știință, Universitatea din Geneva (Elveția), este expert în studiul microorganismelor fosilizate. În cursul studiilor sale asupra jurasicului, Jacques Sauvagnat, directorul filialei europene a Institutului de cercetări

geștiințifice, a descoperit un nou exemplar de microfossilă care fusese încă necunoscut.

Treizeci și șase de conducători adventiști veniți din toată lumea au participat la acest seminar.

(Din partea Institutului Teologic Adventist a participat fr. Florin Lăiu, care predă limbile biblice.)

(EUD - Comunicat de presă, 20 august 1996)

Să trăim bucuria vieții în Hristos: „Într-o biserică la care zilnic se adaugă 2.150

de noi membri (trei la fiecare două minute), cum ne păstrăm unitatea spirituală? Cum răspunde biserica unei societăți în care este combătută chiar ideea unui set de convingeri susținute în mod universal? Cum descoperă și exprimă biserica dorințele și voința lui Dumnezeu?

Acestea au fost unele dintre întrebările analizate de o comisie specială ce a condus planificarea unei conferințe de două zile despre „Solie și misiune”, cu care se va deschide Consiliul anual 1996.

„Să trăim bucuria mântuirii” este prima parte a unui plan de patru ani pentru sublinierea punctelor fundamentale ce stau în centrul soliei și misiunii noastre. Temele din anii următori cuprind: „Să trăim puterea Cuvântului Său”, „Să trăim părțasia familiei Lui” și „Să trăim siguranța venirii Sale”. Aceste aspecte principale sunt rezultatul cercetărilor în care s-a inclus și un sondaj al tuturor delegaților la sesiunea din 1995 a Conferinței Generale.

Deși unele părți ale conferinței de două zile vor fi transmise în direct pe canalul (TV) ACN, întregul ei conținut - cuprinzând casete video și audio, studii biblice, principalele puncte ale discuțiilor etc. - va fi cuprins într-un set special, „Să trăim bucuria mântuirii”, ce va fi oferit fiecărui președinte de uniune spre a fi folosite în uniunile din lume.

(Din buletinul informativ al președintelui Conferinței Generale, 26 august 1996)

Atac terorist asupra unei școli adventiste.

O bombă a explodat în primele ore ale zilei de vineri, 16 august 1996, provocând distrugerea mașinii folosite de școala adventistă de ziua a șaptea din Madras, una dintre școlile noastre mai vechi din sudul Indiei. Mulțumim lui Dumnezeu

pentru că nimeni n-a fost rănit. Potrivit rapoartelor presei, se crede că răspunderea pentru acest act terorist aparține unui grup extremist ce luptă pentru un trib separatist tamil din nordul și estul statului Sri Lanka. Mașina a fost distrusă complet. Două bombe improvizate au explodat una după alta, iar o a treia bombă a fost descoperită neexplodată. Pe terenurile școlii au fost găsite foi volante prin care se cerea ca în toate școlile să nu se mai predea limbile engleză și hindi, ci doar tamila. Dittu Abraham, directorul pentru comunicații al Diviziunii Asia de Sud, a afirmat că, „deși ne temuserăm că ar putea avea loc și în acest stat activități extremiste similare celor din statul vecin Sri Lanka, nu ne așteptam ca aceasta să se întâmple în vreuna dintre școlile noastre. A fost pusă în pericol viața oamenilor nevinovați. Dacă explozia s-ar fi produs mai târziu în cursul dimineții, rezultatele ar fi fost tragice”. Evident că nu există nici un loc sigur pe acest pământ. O, cât de mult dorim ca Domnul Hristos să revină curând!

(Din buletinul informativ al președintelui Conferinței Generale, 19 august 1996)

Chirurgi de la Loma Linda probează cu succes o nouă tehnică de operații pe cord.

Chirurgi de la Centrul medical al Universității Loma Linda (LLUMC) din Loma Linda, California, SUA, au aplicat cu succes o tehnică relativ nouă de operație pe cord, numită „procedeu Batista”, avându-l ca pacient pe James Lyons, în vârstă de 56 de ani. Operația neobișnuită, care elimină o mare parte a inimii, a primit numele doctorului brazilian Dr. Randas Batista, care a elaborat-o. Unele persoane au spus că această operație, care creează o inimă mai

mică, dar mai eficientă, reprezintă singura contribuție foarte importantă în domeniul chirurgiei pe cord, în ultima vreme.

Lyons suferise de o boală cardiacă în stadiul final și era ținut în viață prin tratament intravenos, când s-a întors acasă de la Centrul medical Jerry L. Pettis, din Loma Linda. Se aștepta ca el să moară în următoarele două-trei zile, fiindcă inima i se mărise aproape dublu față de mărimea sa normală, iar medicilor nu le mai rămăsese nici o metodă tradițională de tratare a inimii mărite, care nu mai putea pompa o cantitate de sânge corespunzătoare. Lyons trăise timp de zece ani cu valvă deteriorată, înainte ca starea lui să se înrăutățească. Deoarece el nu solicitase un transplant de inimă, singura opțiune rămasă era procedeu Batista.

„Este aproape o nebunie să crezi că poți arunca la treia parte din inimă și să sperî că pacientul se va simți bine”, spune Steven R. Gundry, șeful secției de chirurgie cardiotoracică de la LLUMC, cel care a efectuat operația. „Este o operație primejdioasă, fără îndoială”, spune Dr. Gundry despre acest procedeu.

„Este ceva care nu se potrivește deloc cu pregătirea noastră în domeniul chirurgiei, însă este mai bună decât alternativa de a merge să mori acasă.”

La o conferință de presă, Lyons a afirmat că nu i-a fost teamă de natura experimentală a operației. „Nu-mi rămăsese nici o altă posibilitate de ales”, a spus el.

Cu cât medicii vor aplica mai mult tehnica aceasta, cu atât vor învăța mai mult despre cantitatea de mușchi ce trebuie îndepărtată și pentru cine se potrivește ea cel mai bine, afirmă Dr. Gundry. Cam 400.000 de persoane mor anual de boli de inimă în

Statele Unite. Chirurgia poate ajuta la reducerea acestui număr.

(EUD, News Items, 27 august 1996)

Decesul primei persoane aborigene din Australia, botezată de biserica adventistă de ziua a șaptea.

Lucy Levers, despre care se crede că a fost prima persoană, dintre australienii băștinași, botezată de biserica adventistă de ziua a șaptea, a decedat pe 2 iunie 1996, la vârsta de 94 de ani, la spitalul Cairns Base, din Queensland. Levers și alte șapte adolescente au fost botezate în 1916, după ce studiaseră cu un pastor adventist. Fiind ultima din tribul ei, Levers este considerată o decană de vârstă a poporului său.

Tabără internațională a exploratorilor, desfășurată în Belgia.

Aproape 1.400 de tineri adventiști de ziua a șaptea, din nouă țări europene, s-au adunat la Kasterlee, în Belgia, lângă Anvers, între 22 și 28 iulie, pentru o tabără internațională a exploratorilor. Trei sute de conducători și ajutoare de conducători au lucrat cu exploratorii, care aveau între 12 și 15 ani.

Tabăra a fost organizată de departamentul tineretului al Diviziunii Euro-Africa, având sediul la Berna, Elveția, sub conducerea pastorului José Figols.

Lansată în 1950, organizația exploratorilor este o organizație asemănătoare celei a cercetașilor și este condusă de biserica adventistă.

Pe lângă activități, sport și ateliere de creație pentru exploratori, a fost acordată o importanță egală programelor spirituale foarte atrăgătoare, conduse de Gunther Machel, directorul studiilor biblice adventiste prin corespondență, Vocea Speranței (Stimme der Hoffnung).

Șapte tineri au fost botezați prin scufundare, pe 27 iulie, dând mărturie despre credința lor în Isus Hristos, potrivit celor spuse de pastorul Figols. Această tabără internațională a contribuit mult la viața spirituală a participanților și, de asemenea, a cultivat un spirit de toleranță în prietenie și de unitate.

(EUD, News Items, 27 august 1996)

AWR este foarte ascultat în China.

Un sondaj făcut printre ascultători, în primele zece orașe ca mărime din China, de către SRG-China, cu sediul în Hong Kong, pentru BBC World Service, a dezvăluit și faptul că aproape toți locuitorii Chinei dețin aparate radio, 90% dintre participanții la acest sondaj afirmând că au un aparat radio funcțional acasă.

Rezultatele sunt similare celor dintr-un sondaj făcut cu un an în urmă la Beijing, care a identificat AWR ca fiind cel mai cunoscut post creștin de radio străin, din oraș, și ale sondajelor din Rusia, unde The Voice of Hope (Vocea Speranței) este cel mai audiat program religios de radio din țară.

(Din buletinul informativ al președintelui Conferinței Generale, 16 septembrie 1996)

Congres de nutriție vegetariană.

Universitatea Loma Linda va găzdui al treilea Congres internațional de nutriție vegetariană, între 23 și 26 martie 1997, și o sesiune (20-23 martie) cu titlul „Să mărim avantajul adventist în secolul 21”. Acest congres, deschis publicului, a intrat în atenția internațională. Pentru informații suplimentare, luați legătura cu Dr. Georgia Hodgkin, Fax 909-824-4291.

(Din buletinul informativ al președintelui Conferinței Generale, 16 septembrie 1996)

Folosirea corectă și folosirea greșită a unui dar prețios

Advențiștii de ziua a șaptea vorbesc despre scrierile soriei Ellen White ca despre „darul profeției”. Este un dar deseori neglijat, iar uneori greșit folosit, însă un dar care aduce bogate binecuvântări celor care îl apreciază și îl folosesc în mod corect.

Ioan, ucenicul iubit, a prezis pentru vremea sfârșitului o mișcare ce păzește poruncile lui Dumnezeu (Apoc. 12,17). De asemenea, ea are „mărturia lui Isus” - identificată în Apocalipsa 19,10 cu „duhul proorociei”.

Introducerea la volumul 2 din *Mărturiile (Testimonies)*, scris între 1868 și 1871, menționează cinci situații nedorite care apăreau atunci în biserică: (1) scăderea spiritualității membrilor bisericii; (2) iubirea tot mai mare pentru lume și pentru farmecul ei; (3) membrii bisericii se criticau unii pe alții; (4) dărnicia era în declin; (5) tinerii părăseau biserica.

Să privim lucrurile în față: acestea sunt și problemele noastre. Prin urmare, soluțiile care au fost date pe timpul acela, ca și toate celelalte volume din *Mărturiile*, sunt importante și folositoare și astăzi.

Acum câțiva ani, am ajutat la conceperea manualelor de religie pentru elevii de liceu. Această lucrare mi-a oferit ocazia să prezint la sute de tineri de liceu și de colegiu *Mărturiile* și alte scrieri ale soriei White. Am scris un curs numit *Introducere la Mărturiile*, pentru colegiu. În cadrul lui, începem cu un studiu biblic amănunțit despre darul profetic, iar apoi studiem cele două volume de *Mărturiile pentru biserică*. Un curs ulterior, *Studii din Mărturiile*, se concentrează asupra unor cercetări tematiche, cum sunt îndreptățirea prin credință, viața de familie,

Joe Engelkemier

sănătate, Sabatul și respectarea lui, a doua venire și așa mai departe.

Am conceput o versiune pentru liceu a acestor două cursuri. Atât la colegiu, cât și la liceu, cei mai mulți studenți și elevi și-au cumpărat sau împrumutat un set complet de *Mărturiile*. Păreau bucuși pentru că făceau cunoștință cu aceste cărți. Am încercat să-i ajut s-o considere pe sora White ca pe o persoană pe care le-ar plăcea s-o cunoască și le-am atras atenția la câteva dintre sutele de sugestii practice și utile aflate în *Mărturiile*.

Când predau, subliniez deseori faptul că toate cărțile soriei White sunt pline de sugestii folositoare. Uneori, îi îndemn pe studenții de la colegiu să ia un volum de *Mărturiile*, de pildă, să-l deschidă la orice pagină, și să vadă până unde trebuie să citească pentru a găsi o idee folositoare. Aproape totdeauna ei găsesc ceva de valoare pentru ei pe prima pagină.

Să luăm ca exemplu volumul doi din *Mărturiile*. Această carte conține în mare parte sfaturi personale adresate unor oameni și/sau unor familii, publicate fără numele acestora, spre a fi de folos celor cu nevoi asemănătoare:

• „Vinderea dreptului de întâi născut” - o mărturie scrisă unui frate care dorea să părăsească biserica „pentru perspectiva atrăgătoare a unui câștig material” (pag. 38).

• „Egoismul și iubirea de lume” - adresată unei mame vitrege care îi certa deseori cu asprime pe copiii soțului ei și a cărei purtare nemiloasă era pentru fițița sa vitregă „ca o grindină pustiitoare peste o plantă fragedă” (pag. 57).

• „Religia zilnică” - transmisă unei soții cu o limbă nestăpănită și

unui soț cărui îi plăcea să le vorbească altora despre religie, însă lucra atât de neîndemânic, încât cei care-l angajaseră îl considerau un mincinos (pag. 78).

• „Călcarea conștiinței” - scrisă unui frate care comisesse adulter și care simțea că a făcut un păcat prea mare pentru a se mai întoarce la Domnul (pag. 89).

În folosirea *Mărturiilor* și, desigur, a tuturor scrierilor soriei White, avem nevoie să folosim metode corecte de studiu. Eu sugerez opt principii pe care să le urmăm:

1. Păstrați în minte natura inspirației.

Advențiștii de ziua a șaptea nu cred în inspirația verbală. Petru arată că „oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Pet. 1,21). Ellen White spune că „scriitorii Bibliei au fost scribii lui Dumnezeu, nu pana Sa de scris” (*Selected Messages, book 1*, pag. 21). Ei au ales cuvintele prin care să exprime ceea ce li se arăta. Dumnezeu nu a dat un examen nici în Biblie și nici în scrierile soriei White.

Criticii care găsesc greșeli în cutare și cutare afirmație trebuie să rețină ce a spus însăși Ellen White: „Tot ce este omenesc este nedesăvârșit” (*Ibid.*, pag. 20). O greșală reală, cum ar fi o datare greșită a unui eveniment, nu este un motiv ca să respingem scrierile inspirate.

2. Rugați-vă înainte de a citi.

Lucrurile spirituale „trebuie judecate duhovnicește” (1 Cor. 2,14). Rugăciunea ajută la deschiderea inimii și face posibil ca Duhul Sfânt să vorbească prin cuvintele pe care le citim.

3. Credeți că ceea ce citiți este glasul Domnului Isus.

„Mărturia lui Isus”, scria Ioan, „este duhul proorociei” (Apoc.

19,10). Este adevărat și reversul: Duhul proorociei este glasul, nu al solului, ci al lui Isus.

4. Căutați descrieri care vă prezintă imagini mai clare despre Isus, despre Dumnezeu Tatăl și despre Duhul Sfânt.

Spre exemplu, la începutul primului capitol din *Divina Vindecare*, se găsește această afirmație concisă despre Isus: „Mila Sa nu cunoaște margini” (pag. 19). Această propoziție este tot atât de adevărată și cu privire la Dumnezeu Tatăl și la Duhul Sfânt.

Evanghelia după Ioan începe astfel: „Și noi am privit slava Lui, ... plin de har și de adevăr” (1,14). Am adunat, pentru studenții mei, 25 de fișe cu afirmații ale soriei White despre Domnul Isus. Ne concentrăm asupra celor spuse de ea despre Isus ca un copil, ca tânăr, în timpul lucrării Lui și în ultimele zile ale vieții Sale. Iată două exemple de afirmații dintre cele referitoare la copilăria Lui:

„Chiar în anii tinereții Sale, a fost stăpânit de o singură țintă: să trăiască pentru a face pe alții fericiți” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 50).

„Cu vocea cântării, El întâmpina lumina dimineții. El asculta ciocârliia ciripind muzica pentru Dumnezeu ei și își unea glasul Său cu acela al laudei și al mulțumirii” (*SDA Bible Commentary, Ellen G. White Comments*, vol. 5, pag. 1117).

Iată și o declarație despre felul cum îi învăța El pe alții:

„Cuvintele vieții veșnice erau prezentate într-o astfel de simplitate, încât și un copil le putea înțelege. Bărbații, femeile și copiii erau atât de impresionați de felul în care explica El Scripturile, încât doreau să repete chiar intonația vocii Lui, să pună accentul acolo unde îl punea El și să-I imite gesturile. Tinerii s-au molipsit de spiritul Său de slujire și doreau să imite purtarea Sa binevoitoare, căutând să-i ajute pe cei pe care-i vedeau că au nevoie de ajutor” (*This Day With God*, pag. 283).

Familiaile care au copii mai mari ar putea începe să scrie într-un carnețel afirmații asemănătoare. Pentru început, invitați-i pe copiii

dv. să citească din cartea *Hristos, Lumina lumii*, capitolele cu titlul „Ca un prunc” și „Zile de luptă”. Apoi, cu ocazia altarului familial de vineri seara, copiii ar putea vorbi despre ce au descoperit.

5. Când citiți, căutați mai ales un ajutor personal.

Ellen White a scris cândva: „Creștinismul este întotdeauna foarte practic” (*Solii pentru tineret*, pag. 153). Tot așa sunt și scrierile ei. Indiferent de ce natură sunt nevoile dv. - spirituală, emoțională, fizică sau de orice fel - veți găsi idei folositoare și inspirație în toate scrierile sale. Când citiți, să aveți la îndemână un instrument de scris și subliniați sau marcați în vreun fel lucrurile prin care Dumnezeu vă vorbește dv. în mod special.

6. Când există nesiguranță sau controverse, studiați cât mai mult posibil din sfaturile despre subiectul acela.

Cu ajutorul Bibliei, putem lua un subiect, cum este Sabatul, căutăm toate pasajele din Noul Testament

care conțin cuvântul *Sabat* și, aproape sigur, vom trage concluzia că Sabatul nu a fost pironit pe cruce.

Același principiu trebuie folosit în studiul subiectelor aflate în Spiritul Profetic. Referitor la unele dintre ele (folosirea timpului liber, a zecimii, respectarea convenită a Sabatului etc.), Ellen White a scris atât de mult, încât, în general, nu avem nevoie să citim toate afirmațiile sale ca să tragem o concluzie sigură. Însă acolo unde sunt posibile interpretări diferite, trebuie să găsim cât mai mult mate-

rial din ce a scris ea cu privire la acel subiect.

7. Căutați principiul de bază atunci când ceva pare depășit.

„Cu privire la mărturie, nimic nu este ignorat; nimic nu e înlăturat; ci trebuie avute în vedere timpul și locul” (*Selected Messages, book 1*, pag. 57).

Indiferent de ce natură sunt nevoile dv. - spirituală, emoțională, fizică sau de orice fel - veți găsi idei folositoare și inspirație în toate scrierile sale. Când citiți, să aveți la îndemână un instrument de scris și subliniați sau marcați în vreun fel lucrurile prin care Dumnezeu vă vorbește dv. în mod special.

Aceasta ne ajută să evităm două extreme: aplicarea rigidă a fiecărui detaliu, chiar dacă împrejurările s-au schimbat, și generalizarea că, astăzi, aproape totul este depășit. Ambele extreme vin de la Satana.

Cele peste o sută de cărți și compilații din scrierile soriei White, tipărite până acum, conțin în mediu mai mult de 400 de pagini fiecare, totalizând aproximativ 400.000 de pagini. Unui critic i-ar trebui mult efort ca să găsească și doar 40 de pagini cu sfaturi care nu se mai aplică. Și chiar dacă am găsi 40 de pagini, aceasta ar însemna o pagină dintr-o mie, sau mai puțin de 1%!

Când găsim ceva care, evident,

este depășit, aproape totdeauna vom putea descoperi un principiu de bază care este încă valabil. De pildă, cartea *Educație* a fost publicată în 1903 și conține sfatul ca fetele să fie învățate „să înhame și să mâne un cal” (pag. 202).

Care este principiul pe care se bazează sfatul acesta? Nevoia de a învăța deprinderi practice. Principiul acesta, aplicat la viața de astăzi, n-ar include nevoia ca fetele să învețe câte ceva despre îngrrijirea unui automobil?

8. Păstrați cadența.

Chiar dacă a fost adepta reformelor, Ellen White a demonstrat totdeauna un minunat simț al echilibrului. De pildă, în privința dietei, ea a scris: „Reforma în dietă se realizează printr-o lucrare lentă... Ar trebui să fim foarte atenți să nu înaintăm prea repede, ca să nu fim nevoiți să dăm înapoi. În cursul reformelor, este mai bine să fim cu un pas mai în urmă față de țintă, decât să trecem dincolo de ea. Și, dacă oricum se greșește, să greșim rămânând

aproape de oameni“ (*Testimonies*, vol. 3, pag. 20,21).

Iată, acum, opt greșeli pe care să le evităm când studiem scrierile sorei White:

1. Nu le folosiți ca bază pentru doctrină.

„Mărturiile nu sunt date ca să ia locul Cuvântului lui Dumnezeu... Toți să-și dovedească susținerile, aducând argumente din Scripturi, și să demonstreze, din Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu, fiecare punct pe care îl susțin ca fiind adevăr“ (*Evangelism*, pag. 256).

2. Nu prezentați citate din scrierile sorei White persoanelor care nu fac parte din biserică.

„Unii s-au purtat nechibzuit; când vorbeau despre credința lor cu oameni necredincioși și se cereau dovezi, ei citau o viziune, în loc să meargă la Biblie pentru a aduce dovezi. Am văzut că această purtare a fost nepotrivită și le-a creat prejudecăți față de adevăr celor necredincioși“ (*Testimonies*, vol. 1, pag. 119, 120).

3. Nu le folosiți ca pe o bâță sau ca pe un bici.

„Atunci când vă referiți la *Mărturiile*, să nu considerați că aveți datoria să le impuneți“ (*Mărturiile*, vol. 6, pag. 126).

4. Nu le folosiți pentru a susține extreme.

„Ei iau sensul extrem al celor arătate în viziune și apoi insistă asupra lui până când ajunge să slăbească credința multora în ce a arătat Dumnezeu și astfel să descurajeze și să demoralizeze

biserica“ (*Testimonies*, vol. 5, pag. 669, 670).

„Aceste extreme adesea strică mai mult într-un timp scurt decât s-ar putea repara într-o viață întreagă de trăire înțeleaptă“ (*Divina Vindecare*, pag. 233).

5. Nu încercați să deveniți conștiință pentru alții.

Următoarea sugestie, dată în 1881 cu privire la reforma în îmbrăcăminte pe vremea aceea, se aplică și altor subiecte: „Unii, care au adoptat reforma, nu se mulțumeau să prezinte prin exemplul lor avantajele îmbrăcămintei și să spună, când erau întrebați, care au fost motivele pentru care au adoptat-o, iar apoi să se oprească aici. Ei căutau să impună conștiința lor altora“ (*Testimonies*, vol. 4, pag. 636).

6. Nu introduceți cuvintele dv. când citați afirmații ale sorei White.

6. Nu introduceți cuvintele dv. când citați afirmații ale sorei White.

„Când citați *Mărturiile*, căutați să nu le amestecați cu o umplură de cuvinte de-ale voastre; fiindcă aceasta face cu neputință ca ascultătorii să deosebească între Cu-

vântul Domnului spus lor și cuvintele voastre“ (*Mărturiile*, vol. 6, pag. 122, 123).

7. Nu citați declarații scoase din context.

„Știu că mulți oameni vor lua *Mărturiile*, pe care Domnul le-a dat, și le vor aplica așa cum cred ei că ar trebui aplicate, luând o poziție de aici și alta de dincolo, scoțându-le din context și aplicându-le după ideile lor. Sărmanele suflete sunt încurcate astfel, pe când, dacă ar putea citi la rând tot ce s-a dat, ei ar vedea aplicația adevărată și nu ar fi încurcați“ (*Selected Messages, book I*, pag. 44).

8. Nu disecați și nu căutați greșeli la solile date.

„Nu încercați ca, prin critica voastră, să distrugeți toată forța, toată eficacitatea și toată puterea *Mărturiilor*. Nu considerați că le puteți diseca, așa încât să se potrivească ideilor voastre, susținând că Dumnezeu v-a dat capacitatea să discerneți ce este lumină din cer și ce este doar exprimarea înțelepciunii omeneste“ (*Testimonies*, vol. 5, pag. 691).

„Sunt unii care mărturisesc a fi credincioși, care primesc anumite părți ale *Mărturiilor* ca fiind solii ale lui Dumnezeu, în timp ce resping acele părți care osândesc plăcerile lor favorite“ (*Mărturiile*, vol. 9, pag. 127).

La cursul meu, le pun această întrebare studenților: „În experiența voastră, care dintre aceste opt greșeli ați descoperit că se comit cel mai des?“ Aproape totdeauna, atât la liceu, cât și la colegiu, răspunsul este: numărul 3 - nu le folosiți ca pe o bâță sau ca pe un bici. Și următoarea greșală (foarte frecventă), numărul 4 - nu le folosiți pentru a susține extreme.

Fie ca Domnul să ne îmbogățească viața spirituală în timp ce studiem acest dar prețios. Să ajungem fiecare să umblăm mai aproape împreună cu Isus.

Joe Engelkemier locuiește la Berrien Springs, Michigan.
Adventist Review, 30 mai 1996

„Mărturiile nu sunt date ca să ia locul Cuvântului lui Dumnezeu.... Toți să-și dovedească susținerile, aducând argumente din Scripturi, și să demonstreze, din Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu, fiecare punct pe care îl susțin ca fiind adevăr.“

"Stephen Smith și mărturia necită"

În 1850, Stephen Smith, un bărbat de vârstă mijlocie, a primit întreita solie îngerească. El iubea adevărul despre Sabat și se bucura în speranța aventă. Stephen și familia lui locuiau în apropiere de Washington, New Hampshire, locul în care adventiștii au început pentru prima dată să țină Sabatul, în 1844. Curând, pentru fratele Smith a devenit un obicei să-și consacre timpul și puterea pentru a vesti altora noua sa credință. Deși călătorea destul de mult, biserica din Washington, New Hampshire, era comunitatea lui „de acasă”.

Însă atunci, așa cum se întâmplă uneori și astăzi, se auzeau voci discordante când apărea cineva cu o așa-zisă lumină nouă. Stephen Smith a fost repede câștigat de învățătura greșită despre întoarcerea spirituală a Domnului Hristos. Curând, el a început să-și răspândească noile sale vederi. O dată ce a renunțat la una dintre învățăturile fundamentale ale bisericii noastre, el și-a folosit influența pentru a submina încrederea în conducătorii lucrării. El îi critica mai ales pe James și Ellen White.

La sfârșitul lunii octombrie, 1851, șaptezeci și cinci de credincioși s-au adunat pentru o întâlnire la comunitatea din Washington, New Hampshire. Unii veniseră din alte state. Erau prezenți și fratele și sora White. Stephen Smith era foarte înverșunat în atitudinea lui critică și împotrivoare. El își afirma cu mult zel părerea lui nepotrivite. Către sfârșitul Sabatului, sora White a fost luată în viziune și i s-a prezentat cum stau lucrurile în acea biserică locală. În cuvinte clare, ea le-a spus fraților ce i se arătasă. În manuscrisul în care dânsa relatează acest eveniment îndepărtat, se spune: „Viziunea a avut un efect puternic. Toți și-au mărturisit credința în viziuni, cu excepția fratelui Stephen Smith”. Din cauza părerilor lui străine, înainte de încheierea întâlnirii, adunarea i-a

retras fratelui Smith calitatea de membru. Anul următor, însă, după o aparentă schimbare a inimii și o adâncă mărturisire, Stephen Smith era din nou în biserică. Însă nu pentru mult timp.

Ținând la adevărul despre Sabat, dar împotrivindu-se cu înverșunare viziunilor serei White, bietul frate Smith se unea repede cu un grup disident sau cu altul, fiecare pretinzând că are o nouă lumină pentru poporul lui Dumnezeu. El nu considera că este nevoie de Spiritul Profetic. Mai întâi, a privit cu simpatie gruparea Messenger, până la dispariția ei. Apoi a adoptat punctul de vedere că Domnul vine în 1854, până când data fixată a trecut. După aceea, s-a alipit de gruparea marionistă, care respingea învățăturile despre organizație, sanctuar și Spiritul Profetic. Biserica a înțeles adevărata natură a acestor învățături străine, pe măsură ce Domnul i-a descoperit serei White, prin viziuni, consecințele lor exacte, însă fratele Smith nu simțea nevoia de aceste sfaturi și avertizări.

În ciuda căilor lui, Domnul îl iubea pe Stephen Smith. În acest timp de nehotărâre și de înstrăinare, serei White i s-a dat o viziune ce arăta primejdiile în care se afla el. Ei i s-a prezentat rezultatul final al purtării lui. Cu durere, sora White i-a scris ce îi descoperise Dumnezeu. Ea și-a încheiat scrisoarea cu un apel ca el să se întoarcă de la neascultarea lui și să meargă din nou cu poporul lui Dumnezeu. Soții White locuiau atunci la Battle Creek, Michigan, de aceea sora White i-a scris fratelui Smith o scrisoare cu solia ce-i fusese dată pentru el.

Când a fost chemat la poștă să-și ridice scrisoarea, fratelui Smith i s-a înmănat un plic. Ochii i-au căzut pe adresa expeditorului, „D-na E. G. White, Battle Creek, Michigan”.

„Sora White mi-a scris o mărturie”, se gândi el în timp ce făța i se înroșise de mânie. „Nu-mi trebuie

nici o mărturie.” În tăcere, a ținut câteva timp scrisoarea în mână, tremurând și neștiind ce să facă.

„Nu, n-o voi citi”, își zise el, punând în buzunar plicul nedescăcut, și se grăbi spre casă. Ajungând acasă, observă un cuțar într-un colț al camerei. Ridică furios capacul, întinse mâna sub lucrurile care mai erau acolo și le ridică doar atât cât să intre plicul nedescăcut pe fundul cuțărului. Trânti capacul la loc și îl închise temeinic. Timp de douăzeci și opt de ani, mărturia aceea a stat pe fundul cuțărului, nedeschisă și necită.

În toți acești ani, Stephen Smith și-a văzut, mai departe, de drumul lui. Cineva, care l-a cunoscut bine, a spus că Smith „avea limbajul cel mai sarcastic și mai injurios pe care l-am auzit vreodată. El putea spune lucrurile cele mai josnice, în modul cel mai josnic, cel mai tăios pe care l-am întâlnit vreodată”. În mod deosebit, o critica neînduplecat pe sora White și Spiritul Profetic. Sora Smith, care rămăsese credincioasă soliei, și copiii săi erau foarte mârniți. Manifestând un spirit de critică și o atitudine respingătoare, Stephen Smith a irosit cei mai buni ani din viață, purtându-se urât aproape cu toată lumea.

Au trecut douăzeci și șapte de ani. Era anul 1884, lui Stephen Smith îi albise părul, iar spatele i se încovoia. Într-o zi, a luat de pe masă un exemplar al revistei *Review and Herald* (în prezent *Adventist Review*). Răsfoindu-i paginile, fratelui Smith i-a fost atrasă privirea de un articol semnat de sora White. A stat și l-a citit. Terminându-l, își spuse: „Acesta este adevărul”. Săptămâna următoare, puse mâna pe un alt număr din *Review*, în care era un alt articol scris de sora White. Din nou, el își spuse: „Acesta este adevărul lui Dumnezeu”.

Aceasta este adevărata probă pentru Spiritul Profetic, nu-i așa? Prin paginile cărților Spiritului Profetic, Domnul vorbește inimilor noastre.

Stephen Smith a citit în fiecare săptămână. Cuvintele și atitudinea lui au început să se înlănțuie. Soția lui și alți oameni au observat această schimbare.

Vara următoare, în 1885, lui Eugene Farnsworth i s-a cerut să se întoarcă la vechea sa comunitate, la Washington, New Hampshire, ca să țină adunări de înviere spirituală. El a fost încântat să facă aceasta. Chiar acolo, în acea bisericuță de lemn, era tatăl lui, William Farnsworth, care în 1844 luase poziție în favoarea Sabatului. Repede s-a dus vestea că Eugene Farnsworth vine să țină adunări. Stephen Smith, care locuia acum la Unity, cam douăzeci de kilometri spre nord, a dorit să-l revadă și să-l audă predicând. El îl cunoștea pe Eugene, de când acesta fusese copil, și îl văzuse crescând. Așa că bătrânul a mers cei aproape douăzeci de kilometri până la Washington, ca să fie prezent la întâlnirea dintr-o dimineață de Sabat. Fratele Smith a stat în sală în timpul predicii fratelui Farnsworth. Subiectul predicii a fost apariția mișcării adventiste de ziua a șaptea - o mișcare profetică.

La sfârșitul predicii fratelui Farnsworth, un freamăt s-a auzit în sală. Stephen Smith încerca să se ridice în picioare. Dorea să vorbească, însă fratele Farnsworth nu prea îndrăznește să-i dea cuvântul. Fratele Farnsworth se aștepta că, dacă fratele Smith avea să vorbească, va fi un val de batjocuri și de critică, dar s-a gândit că poate ar fi mai bine să-l lase să-și dea pe față caracterul.

Iată ce a spus fratele Smith: „Nu vreau să vă fie teamă de mine, fraților, fiindcă n-am venit să vă critic. M-am lăsat de acest obicei“. Apoi a vorbit despre trecut; a spus cum se împotrivesc organizației bisericii și „aproape tuturor celorlalte (învățătură)“; s-a referit la legătura sa cu gruparea Messenger, la simpatia lui pentru gruparea marionistă și la ura generală pe care o avusese față de lucrarea noastră și de poporul nostru. În cele din urmă, el a spus că, timp de un an sau doi, făcuse comparații și văzuse cum au dispărut acele grupări una după alta, iar cei care le priviseră cu simpatie ajunseseră în confuzie.

„Realitatea“, spuse el, „e crudă. Însă realitatea este că planurile celor care s-au împotrivit acestei

lucrări au fost zădărnice, iar cei care au fost în armonie cu ea au propășit, au ajuns mai buni, mai consacrați și mai evlavioși. Cei care i s-au împotrivit au învățat doar să se lupte și să se certe și și-au pierdut toată credința. Nici un om cinstit nu poate să nu vadă că Dumnezeu este cu mișcarea adventă și împotriva noastră, a celor care ne-am împotrivit ei. Eu vreau să fac parte din poporul acesta cu sufletul și să fiu membru în biserică.“

După această mărturisire publică, Stephen Smith a început să-și revizuiască experiențele din trecut. Joia următoare și-a amintit de scrisoarea soriei White, pusă pe fundul cufărului. Trecuseră ani de zile de când el nu se mai gândise la ea. Pentru prima dată în douăzeci și opt de ani a dorit să știe ce era în plicul acela. Cu mâna tremurândă, a deschis vechiul cufăr și i-a ridicat capacul. Întinse mâna până jos și căută plicul. În sfârșit, îl avea în mână. Îl scoase, privi o clipă la el și apoi îl deschise. Scoase foile îndoit, scris de mână, se așeză și începu să citească.

Stephen Smith a citit acolo o descriere a vieții lui, în cazul în care avea să meargă pe drumul pe care pomise. A citit despre amărăciune și dezamăgire. A citit acolo o descriere exactă a vieții pe care o trăise, fiindcă el nu-și schimbase purtarea. Scrisoarea se încheiase cu un apel ca el să se întoarcă la Dumnezeu.

În dimineața Sabatului următor, fratele Smith se afla iarăși în comunitatea din Washington. N-a vrut să lipsească de la adunare. Fratele Farnsworth, care nu știa nimic despre această experiență a lui, a predicat despre Spiritul Profetic. De îndată ce și-a terminat vorbirea, bătrânul Stephen Smith se ridică iar în picioare. Ascultați cuvintele sale: „Eu însumi am primit o mărturie în urmă cu douăzeci și opt de ani, am luat-o acasă și niciodată nu am citit-o, până joia trecută“.

În final, el a spus: „Fiecare cuvânt din această mărturie este adevărat și îl primesc. Am ajuns, în sfârșit, să cred că mărturiile sunt întrutotul de la Dumnezeu. Iar dacă aș fi luat seama la mărturia pe care Dumnezeu mi-a trimis-o mie și la celelalte, aceasta mi-ar fi schimbat tot cursul vieții și aș fi fost un om cu totul deosebit. Orice persoană cinstită trebuie să spună că ele tot-

deauna îi conduc pe oameni la Dumnezeu și la Biblie. Dacă sunt cinstiți, vor spune aceasta; dacă nu vor spune aceasta, nu sunt cinstiți.“

Dacă aș fi luat seama la ele, aceasta m-ar fi scutit de o mulțime de necazuri. Mărturia spunea că, după mișcarea din 1844, nu trebuie să se mai predice nici o dată precisă, însă eu credeam că știu tot atât de mult cât 'viziunile unei femei în vârstă', cum obișnuiam să le numesc. Domnul să mă ierte. Dar, spre regretul meu, am descoperit că viziunile erau corecte, iar bărbatul care credea că știu tot era cu totul greșit, fiindcă eu am predicat că Domnul vine în 1854 și mi-am cheltuit tot ce aveam, pe când, dacă ascultam de mărturie, m-aș fi scutit de toate acestea și de mult mai multe (dezamăgiri). Mărturiile sunt adevărate, iar eu sunt greșit.“

„Frați și surori“, spuse el în încheiere, „eu sunt prea bătrân ca să mai repar ce am stricat. Sunt prea slab ca să mai merg la marile noastre adunări, însă doresc ca voi să sunați poporul nostru de pretutindeni că încă un răzvrătit s-a predat.“

Prima noastră reacție este să ne bucurăm că bătrânul Stephen Smith, chiar spre sfârșitul vieții, a ajuns să vadă lumina și să umble în lumină. Apoi ne gândim la situația lui. Acolo, în vechiul lui cufăr, nedeschisă și necitită, era o solie pe care Dumnezeu i-a trimis-o ca să-l ferească de o purtare greșită, să-l binecuvânteze și să-l îndrume; însă ea a stat acolo nedeschisă și necitită, în timp ce Stephen Smith și-a văzut de drumul lui. După propria sa mărturisire, solia aceea, dacă ar fi fost citită și ascultată, l-ar fi schimbat, iar el ar fi trăit o viață evlavioasă, folositoare. Dar el n-a luat seama la mărturie, fiindcă n-a citit-o.

Apoi, mă gândesc la experiența noastră, a voastră și a mea. Pe rafturile noastre stau cărțile Spiritului Profetic, pline de sfaturi pentru noi. Sfaturile acelea, dacă vom fi dispuși să le primim, ne vor ajuta să fim creștini mai fericiți și ne vor conduce pe calea spre cer. Citim noi soliele ca să primim astfel binecuvântările pe care Dumnezeu dorește să ni le ofere?

(Adaptare după Arthur L. White, Notes and Papers Concerning Ellen G. White and the Spirit of Prophecy, ed. 1974, pag. 351-354.)